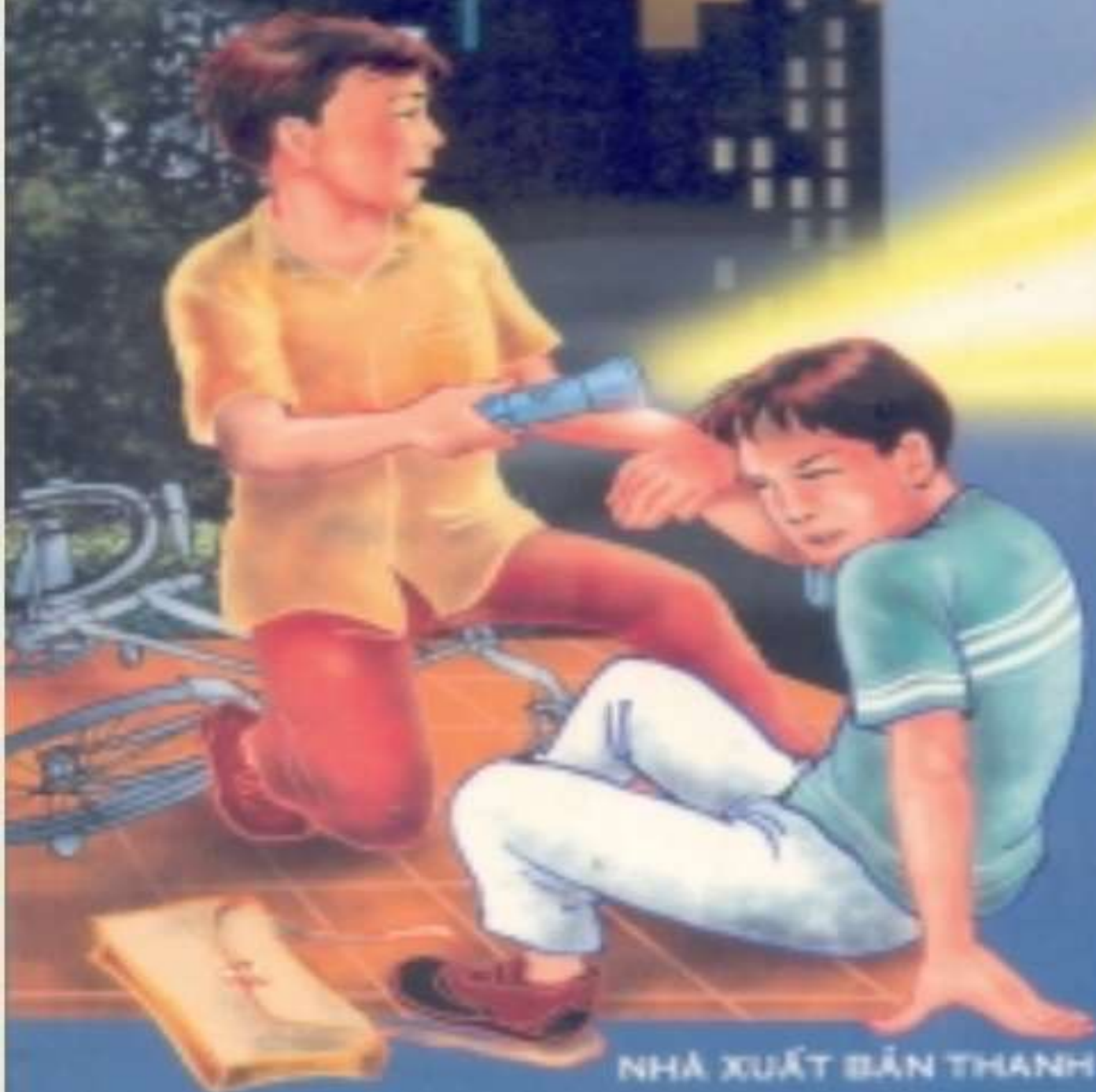




TRỌNG DANH

# ĐÊM kinh hoàng



NHÀ XUẤT BẢN THANH NIÊN

**ĐÊM KINH HOÀNG**

Tác giả: **Trọng Danh**

**NXB Thanh Niên**

Chuyển text, soát lỗi: **cailubietdi**

Ebook: **Cuibap**

# Chương 1

## Một Vụ Bắt Cóc

Những cụm mây đen trắng trĩu hơi nước, tập trung rất thấp trên bầu trời thành phố. cơn mưa hăm dọa từ sáng tinh sương, thoắt cái nó đổ ập như thác trút.

Đứng chen chút trong số đông hành khách chờ đợi con tàu, Thùy mang tâm trạng bồn chồn lo lắng. Là cô nữ sinh được thầy thương bạn quý và bố mẹ cưng chiều, Thùy quyết dành trọn kỳ nghỉ hè này để đi Quảng Nam.

Do đâu Thùy quyết định như vậy? Đơn giản vì cô muốn đến các vùng sâu vùng xa trong cả nước để hòa nhập với đồng bào, cùng chia sẻ cuộc sống.

Tuy nhiên, cô linh cảm trong chuyến dã ngoại này, mình sẽ phải đương đầu những việc không báo trước điều tốt lành.

Mới sáng nay thôi, khi ngồi trên chiếc xe taxi từ nhà đến ga tàu hỏa thành phố, Thùy mơ hồ ngay việc này. Hình như mình đang bị theo dõi. Cô bé cố gắng thu hết sức lực để tìm hiểu lý do nhưng vô hiệu.

Dù vậy, cô vẫn giữ ý định tiến bước cuộc hành trình.

Đứng cách Thùy không xa, một thiếu niên cũng mang tâm trạng bồn chồn nôn nóng. Cậu đang chờ một người bạn để cùng lên tàu ra Bắc, làm một chuyến du lịch.

Hùng và Việt là hai bạn thân, cùng học hết cấp ba và cùng một sở thích như nhau: Ham tìm tòi học hỏi vật tò mò tìm hiểu những chuyến đi ly kỳ của người khác.

Bất chấp những giọt mưa bắn tung tóe lên quần áo. Việt - tên của cậu thiếu niên - đi đi lại lại trên sân ga, miệng làu bàu:

- Đã 11 giờ qua năm vẫn không thấy tăm hơi. Trễ mất!

Hùng cái, Hùng xuất hiện như bóng ma.

- Đồ quỷ tha ma bắt.

Hùng cười toét miệng:

- Yên chí. Tớ đã mua vé từ hôm qua.

- Cậu chuẩn bị đủ cả chứ? - Việt hỏi.

Hùng cười liến thoắng:

- Này nhé, ba lô túi xách đầy đủ hành trang. Có cả bộ sậu mới toanh dành để đi phố.

Cậu chọt hỏi bạn:

- Ê, ông bà cậu cho đi Hà Nội bao lâu?

- Suốt kỳ hè, học kỳ của chúng mình đã xong, kia mà.

- Tuyệt quá! Tớ cũng thế.

Ngước nhìn lên bầu trời, Hùng chép miệng, lẩm bẫm:

- Thời tiết thế này thực xúi quẩy.

Bỗng Việt huých vào mạn sườn bạn:

- Xem kìa!

Hùng nhướn mắt nhìn theo về hướng Thùy đang đứng. Trước mặt hai bạn là một cô gái nhỏ khoảng 15, 16 tuổi, đang đứng nép bên lối ra vào. Cô mặc áo váy xanh màu lá mạ, tóc đen dài che một bên khuôn mặt trái xoan xinh đẹp.

Hùng nhận xét:

- Trông cô bé làm sao ấy.

- Cậu muốn nói cô ta ăn mặc sang trọng, nhưng có vẻ lo âu sợ sệt?

- Đúng! - Hùng nói - Tớ cược cô bé là con nhà giàu. Thấy đấy, va-li xách tay móc ngoai, mũ thời trang rộng vành, giày da đánh xi bóng láng. Nhưng đôi mắt mang màu sắc u ám. Rõ ràng là em có vấn đề.

Việt khoát khoát tay:

- Ê, đừng có nói là con người ta bỏ nhà đi nha.

Hùng lý sự:

- Tuổi trẻ bây giờ đua đòi theo thói phong lưu, nông công. Đến khi tỉnh lại thì chuyện ấy đã muộn rồi...

Việt suyt:

- TỐp lại đi ông cụ non.

Bỗng con tàu xuất hiện từ xa. Một cuộn khói xám ngoét phún lên cao, đốt không khí lan tỏa không gian, mùi khét. Chiếc đầu đèn ngòm của nó từ từ tiến vào sân ga, nghiêng các bánh sắt ken két trên đường ray.

Đang nhón gót ngó quanh, bỗng hai bạn giật mình. Một gã mặt sẹo cao không dẫn theo một thằng lùn tịt đen nhẻm đang dang co chiếc va-li trên tay cô gái.

Hùng Việt cùng một ý nghĩ:

- Bọn trấn lột!

Rồi cả hai hè nhau chạy tới.

- Trấn lột hả? Bỏ xuống...

Bị nắm chặt cổ tay, thằng cao không quay phắt lại. Nó phát âm lơ lớ:

- Không! Tôi giúp cô này... xách va-li.

Hùng nhìn cô bé như ngẫm hỏi. Hiểu ý, cô bé ấy chính là Thùy khê gật. Thùy nói lí nhí, sắc mặt tái xanh:

- Ông này... định giúp, nhưng em không chịu.

Hùng quay lưng lại, nhưng hai thằng cha đã biến nhanh như bốc hơi.

Việt nói với Thùy:

- Bạn nên cẩn thận. Bây giờ khó phân biệt được kẻ gian người ngay.

Nom dáng vẻ cô bé, Việt ước lượng chỉ cần làm xúc động thêm chút nữa, cô bé có thể ngã lăn ngất xỉu.

Cậu liền đề nghị:

- Nếu bạn chọn chuyển tàu này thì đi cùng chúng tôi.

Thùy không đáp.

Vừa lúc một hồi còi rút lên. Những tiếng ồn ào huyên náo nơi sân ga, vốn bị tiếng mưa rơi lẫn át, giờ lại nhốn nháo nổi lên như bầy ông vỡ tổ.

Giữa cảnh bát nháo, Hùng cảm thấy bàn tay mỏng manh đặt nhẹ lên vai mình.

Cậu quay lại, nhìn thấy Thùy đang quờ quạng với mớ hành trang.

Cô bé van nài:

- Cho em đi theo với.

Hùng không đáp, chớp nhanh chiếc va-li trên tay cô bé. Việt chen chân, nâng cô bạn lên con tàu.

Con tàu giật mạnh, từ từ chuyển động các bánh sắt, bỏ lại một sân ga, trả lại im ắng nhạt nhòa.

\*\*\*

Khi hoàng hôn xuống, con tàu đã rời xa thành phố. Nó đang hun hút vào các vùng làng mạc, rừng núi xa xôi. Bên trong con tàu không khí trở nên tĩnh lặng, ngoài một vài tiếng thì thầm thăm hỏi và đèn đóm đã được thấp lên.

Trong toa hành khách, ba bạn trẻ bắt đầu làm quen nhau. Họ nói chuyện râm ran, vui vẻ.

Thùy vẫn giữ thái độ cô gái lần đầu tiên sống xa nhà, rụt rè nhút nhát. Cô ít nói, ánh mắt có vẻ đăm chiêu và xúc động.

Dù vậy, cô hết sức chú ý lắng nghe những lời nói của hai bạn trẻ đồng hành. Cô chợt thấy có cảm tình với hai người bạn mới.

Việt nói:

- Bạn tên Thùy, học sinh giỏi lớp 10B trường nội trú, cao hứng muốn đi tàu hỏa ra Quảng Nam chơi. Giờ thì muốn trở về, đúng hôn?

Hùng nêu ý kiến:

- Tàu đang chạy, chưa biết sẽ đến địa phận nào. Tới sân ga gần nhất, bạn phải chờ chuyển trở về. Sự chờ đợi chẳng biết bao lâu, thậm chí vài ba ngày. Vậy bạn phải thuê phòng trọ. Việc này phải có người tốt chỉ dẫn, không khéo gặp kẻ xấu, rất nguy hiểm.

Thùy tái mặt, ghì tay bạn hỏi nhanh:

- Thế thì, em phải làm sao?

Hùng chau mày, hỏi lại.

- Sao bạn bỏ ý định đến Quảng Nam?

Thùy nói như mếu:

- Em cảm giác hình như có người đang rình mò, theo dõi...

Việt cười kêu ngạo:

- Thì có sao? Nó làm gì được nào?

- Nhưng em sợ.

Hùng nói nghiêm túc:

- Bạn đừng sợ, đã có chúng tôi. Nhưng đề phòng vẫn là biện pháp an toàn nhất.

Có hai bạn tốt, Thùy cảm thấy vui lòng và trở lại hồn nhiên. Cô bé vui vẻ nói:

- Các bạn có bỏ Thùy xuống tàu giữa chừng không?

Hùng, Việt cười giòn trêu:

- Có. Trừ phi bạn... bị bắt cóc.

Hùng Việt khéo làm trò, khiến Thùy vui lây. Nỗi lo canh cánh lúc đầu, bây giờ tan biến như mây khói.

Ba bạn chọn được toa hạng nhất rất tiện nghi, có cửa thông thoáng gió và kéo nhìn ra ngoài.

Vốn tính hiếu động, Hùng Việt không chịu ngồi yên.

Việt nói với Hùng:

- Mình ra căn tin, để kiếm gì uống.

Hùng đồng ý ngay:

- Tiện thể ta mua gì cho Thùy.

Cậu quay sang Thùy nói:

- Bạn ngồi lại đây để giữ hành lý. Bọn này đi tìm thức uống.

Thùy lắc đầu, giẫy nảy:

- Không, cho em đi theo cùng.

- Đừng trẻ con, bọn tớ về ngay mà!

\*\*\*

Vừa lúc hai bạn trên con đường từ căn tin quay trở lại, thì con tàu rút ba hồi còi lanh lảnh, bắt đầu đi vào một đường hầm đen như mực. Ánh sáng trong các toa hành khách tối mờ mờ.

Hùng nói với Việt:

- Tối quá, chờ tí hãy đi.

Và khi hai bạn bước vào cabin, thì không thấy Thùy.

- Đã bảo là chờ, mà vẫn không nghe - Hùng lẩm bẫm - Không khéo lại đi tìm bọn này.

Nhiều phút trôi qua vẫn không thấy bóng dáng Thùy đâu, Việt đoán mò:

- Có thể cô bé đã chuyển sang cabin khác cũng nên.

Bỗng cậu trở tay lên cái giá kê hành lý trong cabin, la toáng lên:

- Nhìn kìa, chiếc va-li của cô bé không có ở đây.

Hùng nhìn theo và nhớ ra chính tay mình đã đặt nó lên giá lúc bước vào cabin, giờ thì biến mất. Cậu làu bàu:

- Lạ thật...

Việt tiếp tục suy đoán của mình:

- Không khéo cô bé đã xuống tàu, quay về thành phố?

- Nhảm! Không thấy con tàu đang chạy với tốc độ sao băng, có dừng lại bao giờ - Hùng khó chịu, nói như quát.

- Ủ nhỉ - Nhưng thắc mắc - Vậy, cô bé đi đâu? - Việt nói xuôi theo.

Hùng cũng đang suy nghĩ điều này.

Lúc ở sân ga, Thùy biểu hiện thái độ hoang mang sợ sệt. Có phải đây là dấu hiệu hoảng sợ lo âu của một người thấy trước một tai biến? Khi vào cabin, cô bé cho biết muốn quay về thành phố vì nghi ngờ có người đang rình rập theo dõi. Kẻ đó là ai? Một cậu thanh niên đeo đuổi tán tỉnh? Vô lý đơn giản không chỉ vì chút khó chịu, phiền toái nhỏ mà hủy bỏ chuyến đi đã được trù định kỹ lưỡng. Còn việc hành lý bị biến mất theo người, giải thích thế nào đây?

Chợt một ý nghĩ về một tai biến lóe lên trong đầu chàng trai:

- “Thùy bị tai nạn...!”

Rồi cậu liên tưởng đến một tình huống bi đát nhất:

- “Thùy bị bọn buôn người theo dõi, rồi bắt cóc mang sang bên kia biên giới. Nhưng chúng chuyển nạn nhân đi bằng cách nào, trong khi con tàu đang chạy băng băng?”

Tuy nhiên, nếu giả thiết bắt cóc có cơ sở, thì không loại trừ khả năng bọn tội phạm còn giấu Thùy ở đâu đó trên tàu!

Suy đoán này làm Hùng bứt bản khoăn căng thẳng.



Cậu mang ý nghĩ của mình nói với Việt và kết luận:

- Chúng mình chịu khó lòng sục sẽ ra ngay!

Việt hoan nghênh sáng kiến này, cậu hỏi:

- Thức suốt đêm để tìm kiếm bạn Thùy, tớ cũng đồng ý. Nhưng bắt đầu từ đâu, trong số các toa chật ních người thế này?

- Mình chịu khó đi hỏi dò từng toa! - Hùng đáp ngay.

Việt rùn vai, nhưng cũng đồng tình theo bạn.

Hùng Việt cẩn thận dò dẫm từng dãy hành lang các toa hành khách im lìm say ngủ. Cứ mỗi toa, hai bạn đưa mắt lom lom nhìn vào, như chừng cô bé mất tích bị nhét vào đâu đó.

Đêm vắng rợn người, ngoài tiếng máy tàu xì xụp, tiếng gió quạt từng cơn tê buốt. Hai bạn vẫn tiếp tục lặng lẽ đi.

Cuối cùng họ đã qua hết các toa và đang đứng trước một toa chứa hàng hóa và thiết bị, dụng cụ. Qua chòm sáng ngoằn ngoèo của chiếc đèn bấm trong tay, bất giác họ suýt thét to.

Cái bóng cao không của gã đàn ông, quần áo bê bết dầu mỡ đang từ trong toa hàng, vội vã bước ra. Trông thấy người lạ, gã thẳng thốt đứng khựng lại.

Lấy lại được bình tĩnh, hai bạn bước tới. Qua vòng sáng mờ mờ, bộ mặt xương xẩu của gã hiện lên với vết sẹo dài vắt ngang cái mũi khoằm. Nom gã gớm ghiếc như bức tranh của thần chết.

Và cả hai bạn đều nhận ra: gã bốc xếp đã giành chiếc va-li của Thùy.

Hùng lấy giọng tự nhiên, xăng xớm:

- Chú có thấy cô bạn của tôi ở đâu không?

Vẫn giọng lơ lơ như nhai đá:

- Cậu nói gì, tôi không rõ.

- Tôi nói cô bé, lúc lên tàu chú giành xách va-li đấy.

- O, tôi không biết, cậu đã làm người.

Gã thoát đi. Hùng, Việt đứng sững người. Toa chứa hàng hóa khá rộng, dụng cụ đồ đạc xếp đặt ngăn nắp. Các container thiết bị dụng cụ dựng thành hàng cao ngất. Các thùng giấy bồi, thùng gỗ chiếm một hành lang

thăng tấp, chừa lối đi cho công nhân bốc dỡ. Hàng khối xe đạp, xe máy xếp dài nơi một góc. Tuyệt nhiên không một bóng người.

Việt nắm tay bạn:

- Ta về thôi!

Một mối chán nản, họ uể oải lê chân và khi về tới cabin, họ nằm kên như xác chết.

Quá nửa đêm, bóng tối tràn ngập trong khoang tàu. Sau cơn thư giãn, Hùng chuyển thế nằm trần trở, và do linh cảm nào đó, cậu mở mắt nhìn ra phía cửa.

Bất chợt nét mặt cậu đôi màu tái xanh. Toàn thân run rẩy.

Bắt đầu bằng những bước chân người dọa dẫm, tiếng lách cách xoay tay dẫm, rồi tiếng cọt két của cánh cửa hé mở. Một luồng khí lạnh tuôn vào kéo theo chùm sáng lung linh, làm Việt cũng trở mình tỉnh giấc. Cùng trạng thái như Hùng, cậu rùng mình nổi gai ốc, rồi chờ người như pho tượng.

Trước mắt họ, hiện ra một bộ mặt kỳ quái, chẳng chịt những nếp nhăn, chiếc đầu trùm kín mặt chỉ thấy cặp mắt sâu hoắm, đỏ au. Bất ngờ từ bàn tay trợ xương của nó vụt tung ra một vật loang loáng như lưỡi dao. Có thể cán dao đập vào một vật nào đó trong cabin làm phát rơi ra tiếng rơi loảng xoảng rồi im bật.

\*\*\*

Rạng sáng, con tàu bất giác dừng lại.

- Ê, tới trạm rồi hả?

- Chưa mà, còn xa.

- Tai nạn hay tàu bị hỏng máy?

- Mẹ kiếp, trù ẻo!

Mỗi người một tiếng như nhóm chợ, mỗ bò.

Cuối cùng tiếng loa trong khoang tàu cất lên. Hành khách được thông báo, có một thùng hàng được chuyển về quận lý cách trạm phụ 10 km. Bà con có thể xuống tàu giải lao. Khi xe tải đến nhận hàng xong, tàu sẽ tranh thủ đến trạm. Thế là hầu hết khách đường xa lũ lượt kéo xuống tàu. Không thấy Thù!

Hùng, Việt cũng có mặt. Những tiếng ồn ào huyền não cho họ trở về hiện thực, sau đêm kinh hoàng.

Nơi họ dừng lại ở ven rừng vắng, cây cối thấp và ẩm hơi sương. Bên trái có lối đi nhỏ, cây cỏ non dại um tùm dẫn ra một con lộ trải nhựa, có thể là con đường dạo hướng vào quận.

Vừa ngồi trên nền cỏ, hai bạn đã thấy thấp thoáng từ xa, một chiếc xe tải lao vút tới.

Nhiều tiếng ồn ào cất lên.

- Xe tải tới kìa!

Chiếc xe hãm phanh đánh rít và đỗ ngang hông tàu. Từ đoàn xe, hai sinh vật nhảy phốc ra. Họ đi như bơi, lướt qua trước mặt Hùng, Việt, làm hai bạn giật nảy người. Thực không chọn được một cụm từ nào để mô tả hình dạng của hai mẫu người này.

Áp tải là mụn đàn bà không đoán được số tuổi, lùn tịt, da xanh tái, trán võ, mũi tẹt, rỗ chằng rỗ chịt. Tài xế càng cho người nhìn thêm nhiều ấn tượng: da nhăn nheo, khô nứt, bụng ỏng mắt lộ, môi thâm sì. Họ giống nhau một điểm: hoàn toàn hung ác!

Từ trong khoang tàu, hai công nhân bốc xếp khệ nệ khiêng ra một chiếc thùng gỗ. Bỗng ánh mắt Hùng, Việt không hẹn mà nên đều hướng thẳng vào một mục tiêu:

Gã mặt sẹo cao không và thẳng đen nhem lùn tịt!

Trọng lượng chiếc thùng có lỗ thông hơi không nặng lắm, nên chúng khuân có vẻ dễ dàng. Thẳng lái và mụn áp tải đã chui vào hòm xe. Hai gã lùn cao đáng ghét đã ổn định cái thùng vào trong xe. Chúng ở luôn trên ấy.

Chiếc xe khởi động máy và vọt nhanh, khẩn trương như lúc đến.

Lúc đó chiếc loa phóng thanh trên con tàu cũng khẩn trương không kém:

- Mời bà con lên tàu!

Việt luống cuống cấu vào vai bạn:

- Rõ ràng cô bé bị mất tích - Cậu nói tiếp - Phải làm gì đây? Mình trở lên tàu?

- Không! Ta ở lại - Hùng quyết định và nói thêm - Cậu yên tâm, lúc nào tớ cũng thủ sẵn ba lô lương khô mang theo.

# Chương 2

## Đòn Chí Tử

Việt xoay đầu nhúc óc về chuyện kinh hoàng xảy ra đêm qua. Một phần khắc khoải việc bé Thùy bị mất tích một cách bí mật, cậu hất hàm hỏi bạn:

- Cậu giải thích thế nào, cái mớ bong bóng này?

Hùng trầm ngâm một lúc, cậu nghiêm túc nói:

- Thùy lo âu thắc thỏm vì có người theo dõi, rồi mất tích. Hai gã bố xếp như hai bóng ma thoát ẩn thoát hiện từ sân ga đến con tàu, rồi bất ngờ khuân chiếc thùng chuyển xuống xe tải...

Việt la to:

- Chính chúng là thủ phạm bắt cóc Thùy và chiếc thùng là phương tiện chuyển nạn nhân - Cậu vẫn thắc mắc - Nhưng giải thích thế nào việc “con ma” phóng dao đe dọa bọn mình?

Hùng cười xòa:

- Đòn tiểu xảo! Chẳng qua chỉ nhằm hù dọa để ngáng chân chúng ta đừng theo dõi chúng nữa.

- Chúng bắt cóc bạn Thùy để làm gì?

Đây là mối suy tư chính của cậu. Nỗi ám ảnh về bọn buôn người nhắm vào các cô gái nhỏ, thừa cơ hội bắt nạn nhân bán sang bên kia biên giới, làm cậu hãi hùng.

- Trời ơi, phải chăng đây là số phận của bạn mình!

Hùng nghe đau đớn.

Quá trưa, những cụm mây nặng trĩu hơi nước vằn vữa trên nền trời xám ngoét.

Đến lúc này, hai bạn mới hoảng hốt nhận ra một sự sai lầm vô cùng to tát, rồi đây không biết phải trả cái giá đắt đến thế nào. Thay vì phải đi trên trục lộ chính để lần theo dấu vết chiếc xe, hay đi theo đường ray tàu hỏa để đến một nhà ga gần đó, họ cứ mãi miết suy tư mà chân cứ bước đi không định hướng. Đến giờ thì hai bạn hoàn toàn lạc lõng vào một chốn hoang vu. Việt lo lắng nhìn Hùng và hỏi ý kiến:

- Cái ăn mình không phải lo, đã có lương khô đầy đủ. Nhưng cái ở, tính làm sao đây.

Cậu giơ ngón trỏ một vòng về phía trước, nói tiếp:

- Ta đi nhanh tới kia, tìm nhà bà con xin vào trú mưa.

Hùng gật đầu không đáp, quàng ba lô đi theo Việt.

Hai bạn của chúng ta đi rất lâu, nhưng không tìm được một mái nhà. Cuối cùng họ lạc vào những lối ngoằn ngoèo của dã thú. Bây giờ họ đang đứng nơi ven rừng. Cơn mưa hung dữ thực sự đang đe dọa.

- Đây là nơi nào nhỉ? - Việt hầu như mất tự chủ.

- Chỉ có thánh biết! - Hùng lẩm bẩm.

Một khước môi trệ xuống như mếu, Việt nói như khẳng định:

- Chỉ còn cách ngủ lại đây đêm nay!

Việt suýt phát khóc:

- Trời ơi, ngủ ở đây. Ở trong rừng?

Hùng uể oải gật đầu. Một tiếng thở dài thay cho câu đáp.

Mây đen từ chân trời vùn vụt kéo tới. Những ánh chớp vạch ngoằn ngoèo trên không trung, những tiếng sấm ì ầm vang dội. Mưa đe dọa mãi, bây giờ mới thật sự đến. Một cơn mưa có sức nước mạnh nhất, như đã từng thấy ở các khu rừng nhiệt đới.

Hùng, Việt bám vào nhau, luồn lách dưới những tàng cây cổ thụ.

Việt nắm chặt tay bạn, rên rỉ:

- Phải tìm chỗ khác, nước tung tóe ướt đẫm cả người.

Hùng cũng rơi vào tình trạng như bạn. Cậu đứng chắn phía ngoài, bị gió thổi lốc run lên cầm cập.

- Lùi sâu vào trong, tìm chỗ nấp tốt.

Kẻ trước người sau, họ ùa chạy không đề phòng gai góc.

Cuối cùng hai bạn của chúng ta đã may mắn tìm được một nơi ẩn lý tưởng: chiếc hang bỏ hoang của một loài dã thú.

Mưa dần tàn, đêm xuống nhanh và rừng xanh luôn trỗi nhạc khúc muôn đời. Tiếng côn trùng nỉ non than khóc, tiếng thú ăn đêm réo gọi, tiếng xào xạc của cây rừng cọ là những quà biếu hiếm hoi của thiên nhiên mà lần đầu tiên hai bạn thưởng thức với kinh hoàng và thú vị.

Rồi thì đêm cũng qua, nhường bình minh hy vọng cho hai chàng trai lạc lõng, tình cờ đặt chân mạo hiểm vào chốn rừng thiêng.

Hùng, Việt đã hong khô đồ đạc, quần áo tinh tươm và nét lạc quan yêu đời đã trở về với hai bạn.

Việt chống tay vào mạng sườn một cách tự tin:

- Nhất định sẽ thoát chốn ma quỷ này, nhất định sẽ tìm được một lối ra.

Hùng trầm tĩnh, cậu nghiêm túc nói:

- Ra khỏi đây không khó, nhưng gặp được người chỉ dẫn đường đi không phải dễ. Nhưng tớ tin sớm muộn phải có một bóng dáng cư dân nào đó.

Sương mù mãi tới 10 giờ mới tan. Bầu trời xanh trong vời vợi và hai bạn đã thoát ra tới ven rừng.

Bất chợt cả hai căng mắt, nhón chân, tim đập thành thịch. Mong mỏi của họ đã thành hiện thực: một lão thợ săn vai mang lồng bẫy đang từ chân đồi xằng xái tiến về phía họ.

Hùng, Việt bay biến tới trước mặt lão thợ săn. Hùng bước tới khoanh tay và lễ phép nói:

- Thưa bác, chúng cháu là học sinh từ thành phố đi nghỉ hè, lỡ lạc đường. Xin bác vui lòng cho biết trạm tàu hỏa có gần đây không ạ?

Ông lão nhìn hai bạn, hết sức ngạc nhiên và nói:

- Hai cậu nói gì? Trạm tàu hỏa nào?

Việt cố gắng giải thích:

- Con tàu từ Bắc đến Nam và ngược lại. Mỗi tỉnh huyện lỵ đều có trạm đưa rước khách và chuyển vận hàng hóa...

Ông lão nhìn hai chàng trai một lần nữa, rồi cười ngất:

- Không, ở đây không có thứ đó!

- Ở đây là nơi nào?

Ông lão nhìn hai cậu học trò bằng vẻ thương hại:

- Hai cậu đi lạc quá xa. Đây là vùng ngoại vi thôn A Chia giáp biên giới Lào!

Hai bạn thứ điều bật ngửa. Việt muốn khóc. Hùng an ủi bạn.

- Cứ xem như chúng ta đang làm cuộc dã ngoại thực địa.

Rồi xoay qua lão thợ săn hỏi tiếp:

- Xin cụ chỉ giúp đường ra tỉnh.

Lão thợ săn lúc lắc đầu vẫn ra vẻ thương hại:

- Xa lắm, đi bộ không biết tới bao giờ. Là dân bản địa, am tường địa hình nơi này, nhưng lão không thấy con đường nào, có thể giúp hai cậu đi nhanh được.

Đưa bàn tay lên mớ tóc bồm xồm trên đầu, lão ra dáng suy nghĩ rồi nói tiếp:

- Con lộ bùn lầy lau lách này là lối duy nhất của bọn thổ phi buôn lậu đồ ra đường nhựa. Đi không được, nguy hiểm không thể nói hết.

Lão đưa ngón tay run run trỏ sang trái:

- Con đường gồ ghề khúc khuỷu này tương đối gần và xe tải có thể thông qua được, nhưng không thể vào.

- Tại sao?

- Đây là lối đi riêng dẫn vào khu cấm địa của Đèo Lán. Chỉ có người của lão được ra vào, người lạ mặt đừng hòng héo lánh...

Hùng ngạc nhiên:

- Đèo Lán có xe tải?

- Không phải một mà nhiều chiếc.

Một sáng kiến vụt lóe lên trong đầu Việt: Thế thì ta thuê xe tải của Đèo Lán, nhờ họ đưa ra tỉnh!

Cậu vội vàng nói:

- Xin cụ vẽ đường cho chúng cháu đi vào trong ấy.

Lão hơi khó chịu và nói gằn giọng:



- Để làm gì? Lão thành thật khuyên hai cậu đừng có mà dại dột, sẽ không tốt đâu. Đèo Lán không tiếp xúc với bất cứ ai!

Hùng nài nỉ:

- Xin cụ giúp cho. Chúng cháu chỉ hỏi thuê xe, nhờ đưa ra tỉnh.

Lão thợ săn hơi trù trừ. Cuối cùng lão miễn cưỡng nói:

- Vậy cũng được, tùy ý hai cháu. Không xa lắm đâu, khoảng năm, sáu cây số gì đó. Từ chỗ này, hai cháu đi thẳng tới một nghĩa trang rồi rẽ trái của khúc quanh thoải thoải, đi vào con đường đất đỏ, đi trên vài kilômét.

Hùng, Việt kêu trời trong bụng nhưng không còn cách nào khác.

\*\*\*

Theo chỉ dẫn của ông già tốt bụng, hai bạn tiếp tục cuộc hành trình.

Nắng tắt dần, chiều xuống thấp, gió giật từng cơn. Việt nghe se lạnh. Cậu thở dài, nhìn con đường chằng chịt phía trước. Họ đã đi rất lâu nhưng cảm thấy nó như vô tận.

- Trời ơi, rệu rã cả người.

Hùng không lên tiếng cứ lầm lũi đi. Được một đôi, họ đến khu dân cư mới, là những lán trại rải rác ven đồi. Đó là những căn chòi mái lá, vách phen tre. Họ đang đứng trước khu nghĩa trang, lác đác vài bia mộ nghèo nàn, cỏ hoang tàn úa.

Việt mừng rỡ, huých nhẹ tay bạn:

- Phải nơi này không?

Hùng tiếp tục quan sát. Đâu mặt, nơi yên nghỉ nghìn thu, bằng ngang con đường đất đỏ sâu tím vào một cánh đồng hoang, sừng sững ngôi nhà mái đỏ, tường vách trắng phau. Một cây cầu đúc xi-măng kiên cố có thể là phương tiện lưu thông dẫn vào nhà.

Cậu cẩn thận đáp:

- Đúng, đây rồi!

Bất chợt một bàn tay rắn chắc từ phía sau đập mạnh lên vai Hùng, kèm theo câu hỏi:

- Hai cậu định làm gì?

Cả hai bạn giật thót người quay lưng lại. Một gã đàn ông đứng đối diện họ là một người kinh. Gã phơi cơ bắp. Hăn đứng chắn ngang, có ý

ngăn trở.

Săm soi ngắm nghĩa hai thiếu niên một lát, hăn lặp lại câu hỏi, không biểu lộ chút cảm xúc nào:

- Tôi hỏi hai cậu định tìm ai?

Không đoán nổi thân phận của người lạ, Hùng, Việt đáp:

- Thưa, chú... chú là...

Hăn cười, bây giờ mới thấy dễ chịu:

- Hai đứa đi lạc phải không? - Hăn hạ thấp giọng - Quay trở ra đi.

Hùng, Việt khẩn khoản:

- Chúng cháu muốn...

Hăn khoát tay:

- Tôi nói đi trở ra.

Hùng kiên nhẫn giải thích:

- Chúng cháu cần thuê chiếc xe đưa ra tỉnh lộ. Chúng cháu bị lạc từ hai ngày nay không biết lối về.

Hăn nhìn chăm chăm hai cậu một lần nữa. Có thể đoán biết được phần nào. Hăn nói:

- Tốt hơn, hai cậu nên đi tìm nơi khác - Như chợt nghĩ ra, hăn lẩm bẫm - Ngoài nơi đây, chắc chắn không có chiếc nào. Nhưng khổ nỗi...

- Thế nào ạ? - Hai bạn hỏi nhanh.

Người kia trầm ngâm không đáp, bỗng thở ra nói:

- Hai cậu... đi theo tôi.

Nơi ở của ông là một chiếc thum phiên bản của dân tộc ít người. Sàn trên có thang tre bắt lên, sàn dưới nuôi lợn heo gà. Thấy người lạ, đàn gia súc kêu ồng ồng kèm theo mùi tanh tươi đến lợm giọng.

Ông rót nước lá ổi mời khách, rồi chậm rãi nói:

- Tôi là Mười Rõ phụ trách canh chừng bên ngoài ngôi nhà kia, đến giờ cơm nước mới được vào. Lệnh cấm không được tiếp xúc với bất cứ ai. Nói chi cho người lạ mặt tùy tiện ra vào...

Cả hai bạn cùng lè lưỡi:

- Chà, hách ghê! Chủ nhân là ông kẹ nào vậy?

Chợt Hùng nhớ câu nói của người thợ săn tốt bụng, cậu ướm hỏi:

- Thưa chú, chủ nhân ngôi nhà là... Đèo Lán?

Mười Rỗ khẽ gật, nói tiếp:

- Hai cậu bỏ ý định vào gặp chủ nhân để hỏi thuê xe. Tôi chỉ có thể giúp hai cậu lo cái ăn, cái nghỉ cho đêm nay!

Tâm trạng của hai bạn rối bời. Ăn nhờ ở đậu một đêm chỉ là giải pháp tình thế. Trước mắt phải có chiếc xe!

Hùng dọa ý Mười Rỗ:

- Thưa chú, trong ngôi nhà gồm có những ai ạ?

- Khá nhiều người. Thường trú gồm có quản gia Lị, một con người dở dở ương ương, lấy tiền và gái làm lẽ sống, y nguyên mẫu như Đèo Lán. Noọng Mến, con gái tôi 16 tuổi phụ bếp và mẹ bếp già câm như hến không ai biết tên biết tuổi. À, còn thằng nhóc A Lến, một thứ trôi sông lạc chợ...

- Còn những người tạm trú ở đây. Họ làm gì?

Mười Rỗ trề môi khinh bỉ. Ông, nói giọng ngán ngấm:

- Một bọn bát nháo, là dân tứ xứ đổ về. Chúng làm “cửu vạn”...

Hùng, Việt không nén được kinh ngạc, cùng lên tiếng:

- Đèo Lán thuê “cửu vạn” làm gì thế?

Mười Rỗ mỉm cười bí mật. Ông nói lảng sang chuyện khác.

- Tôi có cách giúp hai cậu.

Hùng, Việt mừng không xiết. Họ hỏi dồn:

- Cách gì đó, xin chú làm ơn.

- Noọng Mến sẽ tìm cách mua chuộc quản gia Lị tính kế đưa hai cậu vào gặp Đèo Lán.

Hùng không khỏi ngạc nhiên, nhỏ nhẹ hỏi:

- Thưa chú, Noọng Mến là ai thế?

Mười Rỗ cười buồn, chậm rãi nói:

- Nó là đứa con gái độc nhất của tôi vì mẹ nó chẳng mai mất sớm.

Nhìn nét mặt thành thật của hai cậu trai, ông khẽ hần giọng nói tiếp:

- Tôi biết hai cậu nóng lòng muốn có phương tiện trở ra thị trấn bất cứ giá nào, nhưng hoàn cảnh ở đây không cho phép. Xin nói ngay Đèo Lán là tay trùm buôn lậu, lại thêm khai thác các mỏ vàng bất hợp pháp. Lão không

thể để hai cậu ra đi được dễ dàng vì sợ bị tố cáo. Thôi thì, tôi xin hai cậu cố gắng chịu đựng ít lâu. Sau đó tôi sẽ tìm giải pháp an toàn đưa hai cậu trở ra.

Hùng, Việt hoang man hết sức, nhưng nhìn cung cách và thái độ của người này, họ chỉ biết nghe theo.

\*\*\*

Thằng nhóc A Lên léng phéng nơi bọn “cửu vạn” tập hợp chờ bữa cơm tối, bỗng ánh mắt nó sáng lên, quản gia Lị đang đứng một mình nơi cuối sân. Nó phóng như bay tới.

- Quản gia, quản gia có người tìm.

Nó nghe đánh cốc một cái đầu điếng lên đầu.

- Ai cho phép mày gọi xách mé? Gọi lão gia, biết chưa?

Một tay vò đầu, một tay chỉ, nó nói:

- Quản gia... lão gia, Noọng Mén... ở trong phòng.

- Phòng nào?

- Phòng của ông.

Lão ba chân bốn cẳng chạy như ma đuổi.

Quản gia Lị góa vợ ở tuổi 50 thích của lạ. Không ít lần lão bị u đầu, sứt trán vì món khoái khẩu này. Lão được Đèo Lán tin dùng, không chỉ công việc mà còn hợp ý. Cả hai tàng tàng cùn một giuộc như nhau.

Sau khi được Noọng Mén dẫn dụ cẩn thận, lão học tốc vào gặp ông chủ, lòng mừng hớn hở.

Cánh cửa phòng Đèo Lán vừa bật mở, lão lắp ba lắp bắp nói to:

- Tin mừng... tin mừng “chủ tướng” ời, có tin mừng.

Đèo Lán nhìn lão, trề môi khinh bỉ:

- Ai cho người được phép vào mà không gõ cửa?

Quản gia Lị gãi tai cụt hứng. Lão chống chế:

- Trường hợp đặc biệt.

- Ai cho người đặc quyền đó?

Lão định tháo lui, nhưng Đèo Lán gọi giật lại:

- Người bảo tin mừng gì thế? Đào trúng mỏ vàng hả?

- Cũng gần giống như vậy. Có hai thằng nhỏ...

- Vậy gọi là tin vui hả?

Quản gia nói một cách mạnh bạo:

- Hai đứa nó tự mang xác đến. Ta không mất công mất của dụ dỗ.

Đèo Lán nghe phủng tai, gục gặc đầu.

- Người nói nghe được. Cho tụi nó vào để ta xem chân, xem cẳng.

Không hơn mười phút, Hùng, Việt đã đứng trước mặt Đèo Lán. Họ chạm trán với một con người cao lớn, thô bạo. Hai tròng mắt nổi cộm những tia máu trông tàn ác, tự phụ và tính toán.

Lão sẫm soi hai bạn từ đầu đến chân như nhà khoa học nghiên cứu con vi khuẩn. Lát sau lão quay sang người quản gia đang xăn vắn xính vính, hỏi trổng:

- Hai miếng giẻ rách này ở đâu ra?

Hùng lễ phép đáp thay:

- Chúng cháu lạc đường. Cụ có cho thuê xe không ạ?

Đèo Lán nhìn trừng trừng hai cậu học trò, đầy vẻ ngạc nhiên, bỗng cất giọng quát lớn:

- Tao làm nghề cho thuê xe à? Thật hỗn láo!

Việt nói càn:

- Cháu thấy trong khuôn sân nhà cụ có chiếc xe tải.

Lão gầm lên:

- Câm mồm! Tụi bây đừng hòng thuê xe với cụ. Ở đây suốt đời các con ạ.

Hùng ngạc nhiên sững sốt, đăm cáu tiết.

- Cụ dám giữ chúng tôi à? Cụ làm cái thứ gì chứ.

Đèo Lán đập bàn quát tháo:

- Tao sẽ cho vật lông cả đám để biết tao là ai.

Thuận tay lão tát vào mặt Hùng một cái mạnh như trời giáng. Chưa hết, lão túm lấy tóc Việt...

Vừa lúc chiếc điện thoại trên bàn lão kêu ong óng. Lão buông Việt ra, nhắc máy. Kê tai sát vào ông nghe, một chập, lão đặt máy xuống, vẻ hơi biến sắc. Lát sau, lão trở vào mặt viên quản gia ra lệnh:

- Bảo tài xế đánh xe cho ta lên bãi gấp. Cho hai thằng này ăn uống rồi nhốt kín lại.

\*\*\*

Nhà ăn là một cái lán rộng, chính giữa đặt chiếc bàn dài, hai bên bàn kê hàng ghế gỗ thấp lè tè.

Lúc Noọng Mén dắt hai bạn vào, các “cửu vạn” đang tán gẫu, chờ chị nuôi mang thức ăn. Bọn họ ngưng tán chuyện, đổ dồn những cặp mắt tò mò nhìn hai cậu.

Trong bữa ăn, Hùng ăn chậm rãi trong im lặng và chú ý quan sát. Bỗng cậu khựng lại và hốt hoảng ra hiệu cho Việt.

Thực ngoài sức tưởng tượng của họ.

Cặp bài trùng cao khổng, mặt sẹo và gã đen nhẻm lùn tịt đang dáo dạt tìm chỗ ngồi. Khi đi ngang dãy bàn của hai bạn, chợt thẳng mặt sẹo khựng lại, lộ vẻ vô cùng ngạc nhiên. Hắn nhìn Hùng như thôi miên một lúc, rồi hất hàm hách dịch hỏi một “cửu vạn” ngồi cạnh:

- Hai thằng nhóc này làm gì ở đây?

Gã kia lắc đầu tỏ ý không biết.

Nó nhún đôi vai lép xẹp, nhìn chung mọi người hỏi lớn:

- Tao muốn biết thằng nào đưa hai thằng oắt này vào đây?

Nó đưa tay chỉ Hùng, Việt nói tiếp:

- Tụi bây ở đâu tới đây?

Hùng tức bực trả lời:

- Chúng tôi từ thành phố đến, để buộc anh phải trả lại người bạn của chúng tôi!

Thằng cao khổng tái mặt, nó nhìn Hùng, Việt trừng trừng. Nó nghiêng răng trèo trẹo, chỉ mặt hai bạn, răn đe:

- Tụi bây, tới số rồi, dám đến đây đặt điều nhảm nhí. Chỉ cái tội vào đây dọa thám cũng đủ nát đòn. Tao thề không để tụi bây ra khỏi đây.

Nói xong, thằng côn đồ đập ngã chiếc ghế, xắn tay áo định hành hung.

Bỗng nó khựng lại. Từ ngoài vọng vào giọng rồn rảng của Mười Rõ:

- Nồng Pan bỏ tay xuống. Có tao đây.

Thằng cao khổng bật lên. Nó chống hai tay vào mạn sườn, giọng hách dịch:

- Tổng cổ chúng ra khỏi đây! Mày rước nhâm thứ nguy hiểm rồi. Chúng là dọa thám, mày biết chưa?

Dứt câu, nó nhảy phắt ra và túm áo Mười Rõ.

Thực bất ngờ. Bằng một thế khóa tay cực nhanh nhẹn, Mười Rõ bẻ ngoặt người tên vô lại để sụp xuống nền gạch. Tên đen nhẻm lùn tịt nhảy vào bị Mười Rõ thuận đà tung ra một cú đấm chính xác vào mặt.

Mười Rõ trở vào mặt chúng, cảnh cáo:

- Lần sau đừng trách tao không nương tay!

... Đêm đó những việc xảy ra trong ngày đến lúc này đã làm hai bạn như lọt vào mê cung, thao thức mãi. Đèo Lán là ai, thuộc thành phần nào trong xã hội? Một thứ xã hội đen, quy tụ cặn bã, hầu như bất chấp pháp luật? Thực chất mưu đồ của lão là gì? Còn hai gã kia nữa. Chúng chuyển cái thùng đi đâu? Qua thái độ hách xì, chúng rõ ràng là Đèo Lán. Khộng loại trừ khả năng thứ tay chân thâm tím của lão già là kẻ chủ mưu bắt cóc Thùy! Nhưng nhằm mục đích gì?

Những bức xúc trăn trở như bức màn đen phủ kín bên ngoài. Hai bạn bàng hoàng mệt mỏi, ngủ thiếp đi không rõ từ lúc nào.

Vào giữa khuya, một trận giông từ Nam Trường Sơn ập tới và tràn xuống khu bình nguyên thôn A Chia. Gió mạnh quất như roi đét vào những chiếc lán ọp ẹp, chúng như bung ra vì rệu rã.

Hai bóng người đàn ông, một cao, một thấp ngồi túm tụm trong căn lán, bỗng nhiên dứt chuyện vãn, để tai nghe gió gào ngoài vách tre.

Qua ánh sáng yếu ớt của ngọn nến duy nhất trong lán bị gió vờn đã tắt từ lâu. Bóng người đàn ông rất thấp chập chờn lên vách phen khi cơn chớp ngoài trời lóe lên. Hắn cất giọng mệt mỏi:

- Tao ngán thằng Rõ.

Người kia buông câu chửi đống, sau cái nghiêng răng:

- Tao phải trả thù.

- Thế còn hai thằng kia?

- Phải tính số thôi.

Sau hồi đối thoại ngắn ngủi, cả hai im lặng. Chúng nhìn ra ngoài. Sấm chớp ngoằn ngoèo, mưa tạt mạnh vào các bức vách.

Thằng cao vút đứng lên, nói nhanh:

- Ta đi!

Thằng lùn uể oải bước theo.

Mưa to sấm sét gầm làm run chuyển khu lán trại nằm tít xa ngôi nhà đồ sộ.

Trong lán, Hùng Việt đã thức giấc.

Việt càu nhàu:

- Nếu biết thế này, tớ đếch theo cậu. Chúng nhốt chúng ta vào cái xó này để làm gì?

Hùng suyt:

- Phải chiến đấu, vượt tình huống thay vì ngồi tỉ tê số phận. Nên tìm cách trở ra.

Việt bó gối, ngồi im trên phản.

Hùng bước xuống, nhìn nền trời. Những cơn mưa rừng nhiệt đới vô cùng hung hãn, được cái thoát đến thoát ngơi. Trên cành lá um tùm năm rạp chỉ còn lách tách những giọt nước đọng lại. Phóng tầm nhìn xa hơn khoảng hai mươi mét, Hùng thấy một đống đen ngòm lù lù ở cuối dãy nhà để xe. Căng mắt nhìn kỹ, cậu không khỏi ngạc nhiên. Nói thầm:

- Chiếc xe tải và cái thùng!

Động tính tò mò, Hùng quay lại nói với Việt:

- Có một chiếc xe và cái thùng ở phía kia, ta đến đây xem.

Việt đang định nằm nướng, cậu nói giọng ngây ngô:

- Trời ơi, cho tớ nhờ. Lạnh buốt thế này.

Hùng nói với chính mình:

- Nó hao hao giống chiếc xe đỗ bên con tàu. Đúng nó rồi.

Việt bật ngồi dậy, thảng thốt nói:

- Cậu nói cái thứ chúng ta cất công tìm sôi cả mắt đó à? Trời ơi, có là nằm mơ chẳng bằng.

Hùng không dằng dai, khoác nhanh áo ấm lên người, nói với Việt:

- Cậu nằm đây, tớ đi đây!

Việt hốt hoảng nhảy phắt ra khỏi giường, kêu ơi ơi:

- Không, chờ tớ với!



Đi khoảng mười mét, bỗng hai bạn giật mình, ngoái cổ lại. Một tiếng ho khan bị ghìm lại, rồi phát lên từ sau một bụi rậm. Hai bạn chong mắt nhìn. Hai cái bóng chợt hiện lên: một dài ngoẵng và một lùn tịt!

Hùng, Việt đứng sững, không nhắc nổi chân. Nỗi kinh hoàng chạy buốt sống lưng, hai bạn nhìn quanh quất.

Con đường trước mặt vắng tanh, sương đêm ướt lạnh.

Hai bóng đen rút ngắn cự ly từ từ bước tới. Những bước nặng trĩch và chắc nịch.

Con tim hai bạn chùng như đứng lại. Họ linh cảm chuyện chẳng lành.

Mà thật, thẳng cao không đã lặn từ trong thẳm lưng, rút ra lưỡi dao sáng loáng.

Bản năng sinh tồn đột nhiên trỗi dậy. không hện mà nên, hai bạn tháo chạy, một sự trốn chạy chưa từng thấy. Mỗi khoảng mười giây, vừa chạy họ vừa ngoái lại.

Hết sức bất ngờ, hai tiếng “bộp... bộp” khô khan nổi lên từ phía sau. Hai bạn của chúng ta ngã nhoài tới trước nằm bất động...

\*\*\*

Đèo Lán đi thăm quặng mỏ chưa về.

Quản gia Lị cầm quyền, lão bám riết Noọng Mén như cái bóng của mình. Mười Rõ được đưa vào bảo vệ ngôi nhà.

Ông đi quan sát khắp lượt và ngạc nhiên không trông thấy hai cậu bé. Ông đi nhanh tới chỗ ở của hai cậu. Một góc trong cái lán lụp xụp tối om, hoang vắng.

Bước vào nhà ăn, ánh mắt ông loáng loáng lướt qua một loạt, ông hơi lo lắng: chỗ ngồi của hai cậu trống trơn.

Bọn “cửu vạn” trên mười đứa, ngơ ngác nhìn ông. Tuyệt nhiên không thấy bóng dáng Nồng Pàn, thẳng cao không, luôn cả thẳng lùn Tào Chịt.

- Đáng nghi. - Mười Rõ lẩm bẩm.

Ông bước ra, nhìn bầu trời. Ở đây thời tiết rất xấu. Đám mây đen kịt vần vũ trên không trung, ồ ạt kéo tới.

Ông chép miệng, nói thầm:

- Mưa lũ đến nơi, về thôi.

Trên chiếc lều khảm khiu có tiếng guốc lê lẹp kẹp.

Ông vừa leo lên cầu thang, vừa hỏi:

- Noọng Mén à?

Một cái đầu cô gái nhô ra và nhìn xuống.

Lên hết bậc thang, ông đã nghe cô đơn đả:

- Con vừa từ chỗ Lị về ạ...

Chợt một hình ảnh đen tối lóe lên trong đầu, ông chửi đồng:

- Mẹ kiếp, không khéo lại giống mẹ mi.

Noọng Mén biết cha không quên mỗi hận thù cao ngất trên mười năm đã làm tan nát gia đình mình.

Cô thỏ thẻ:

- Quản Lị say khướt, ba ạ.

Mười Rõ không ưa lão già trở chứng này. Ông đay nghiến:

- Mi léng phéng bên này không tốt đâu.

Chờ Mười Rõ thực sự ngồi yên, cô tiết lộ:

- Bọn thằng Pàn, thằng Chịt đang sắp đặt một việc lớn với quản Lị...

- Việc gì? - Ông cúi gắt.

- Không biết, nghe nói họ chờ chủ tướng về giải quyết.

Mặt Mười Rõ đổi sắc:

- Bọn cặn bã âm mưu gì đây? - Ông nghĩ tiếp - Một cái thùng đựng người, giờ thì hai cậu bé mất tích. Thật quá lắm! Ta không thể là kẻ đồng mưu...

Đưa bàn tay gân guốc chộp lấy vò rượu trên bàn ông tu một ngụm khá nhiều.

Giọng của ông bắt đầu hơi khàn:

- Mình phải tìm xem chúng làm gì.

\*\*\*

Hai bạn Hùng, Việt từ từ tỉnh dậy.

Sau cơn mê thiếp rất dài, mí mắt hai bạn còn nặng trĩu. Đau nhức khắp người, nhất là trên đầu còn nghe như búa bổ.

Từ trong chỗ mù mờ vô thức, hai bạn dần hồi nhớ lại.

Thằng cao lớn là Nông Pàn, thằng lùn tịt có tên Tào Chịt, bộ mặt lầm lì đanh ác. Chúng dùng vật gì đó có thể là một cành cây, từ phía sau bổ ập vào đầu hai bạn.

Chúng lôi hai bạn sòng sênh trên đất sỏi, rồi nhốt vào cái xó xinh này là đầu không rõ. Hùng nhướn cặp mắt lơ lơ nhìn quanh.

Nơi nhốt là bốn bức vách kín bưng, trừ một lối ra vào chốt kín và một lỗ thông hơi bằng đầu người, cài song sắt.

Nhìn xuống nền gạch bóng hai bạn: rùn mình khiếp sợ.

Từng khối thuốc nổ, dây cháy chậm nằm xen lẫn dao lê mã tấu, cuốc xẻng, dụng cụ đào xới ngổn ngang.

Việt líu lưỡi:

- Nguy rồi, mình lọt vào tay thổ phỉ!

Hùng cũng sồn tóc gáy nhưng tựa trấn an:

- Biết đâu chẳng là của... công nhân khai phá núi.

- Cậu giải thích thế nào về những thứ giết người như dao găm, lưỡi lê, mã tấu? - Việt tra gạn.

Hùng bí tịt. Cậu nhón gót nhìn qua khe chấn song.

Bên ngoài không một bóng người. Im ắng như tờ.

Dưới ánh trăng non, sừng sững một chiếc chòi canh, ánh nến loe loét. Hùng chắc lưỡi, chợt trong khối óc thông minh của cậu sinh ra một cách táo bạo.

Cậu nói nhanh:

- Có cách rồi!

- Cách gì? Trốn khỏi chỗ hắc ám này à? - Việt hỏi, hoàn toàn không tin tưởng.

Hùng lui cui lần tìm trong đám hàng chết người. Cậu may mắn tìm được cái đang cần. Một lưỡi cửa sắt bén ngọt.

Việt nhìn vào, lè lưỡi. Thắc mắc hỏi:

- Cậu định làm cái việc của con dã tràng à?

Hùng gật đầu:

- Ta cứ làm, việc sẽ đến phải đến. Không bó tay ngồi chờ chết!

Và cậu bắt đầu đặt lưỡi cửa vào cây chấn song.

Những chiếc răng rắn chắc của lưỡi cửa gập nhăm dần thanh sắc tròn sét gỉ tạo âm thanh nhỏ nhỏ nhưng đinh tai nhức óc.

Hai bạn luân phiên nhau, kiên nhẫn đẩy lưỡi cửa tới lui bằng động tác vụng về. Mồ hôi tươm trên trán, nhỏ giọt thành dòng, chảy xuống má. Trên bậu cửa, đóng mạt sắt nhỏ màu xanh xám tăng lên dần.

Cuối cùng sự nhẫn nại của hai bạn đã được bồi đắp. Một tiếng cách khô khan phát ra, thanh chắn song bị tách rời. Hai bạn hợp lực, nín thở kéo một cái thật mạnh. Nó rả xuống nền đất, phát ra một tiếng nhỏ.

Hùng đặt nhẹ chiếc cửa xuống, thận trọng nhô đầu ra nghe ngóng.

Vạn vật vẫn im lìm. Hùng rồi tới Việt bám hai tay lên cái bậu lỗ thông hơi, nhắc mạnh thân hình lên và đưa ra ngoài. Phần còn lại là cái đầu, hai bạn không thiết bụi bặm, mạt sắt dúi nó ra ngoài.

Thế là thoát!

Dán lưng vào một bức vách nhơm nhớp lạnh toát, hai bạn tiếp tục nghe ngóng. Trăng khuất dạng, bầu trời đen kịt, dày đặc sao đêm.

Hai chiếc bóng nhỏ khom người lúp xúp chạy. Họ đã nhận ra dây nhà ăn như con rắn khổng lồ trườn dài trước mắt. Ước đoán khoảng cách, họ chỉ còn vượt qua một khoảng đất rộng, một bức rào tre là đến nơi trú ẩn an toàn: chiếc thum của cha con chú Mười Rõ.

Họ đã nhảy khỏi bức rào, đang phủi bụi đất bám trên mặt mũi. Ý nghĩ được hít thở không khí tự do khoáng đãng bỗng chết tiệt. Tim họ thắt lại và đứng sững như hóa thạch.

Cái bóng đen dài ngoẵng chuyển động và đang nhìn chăm chăm vào họ!

Dường như nó cũng bị cú sốc quá bất ngờ, mấy ngón tay run run tìm lấy lưỡi dao trong thắt lưng.

- Đứng lại...! - Giọng nó hơi run.

Hùng, Việt chột thấy phải tìm cái sống trong cái chết, không thể chần chừ chậm trễ được.

Hùng vung cao bàn tay đang quàng quai cái xách vút thẳng tới và may mắn đã tới với cậu ngay từ phút đầu.

Cái túi xách đã trúng vào tay cầm dao của Nông Pàn làm nó quỳnh quáng thối lui và rơi dao xuống. Nhưng liền đó nó nhảy chồm tới và đè lên người Hùng.

Hai đầu thủ lăn kền trên đất.

Không thông thạo đâm đá, Hùng đã bị nó đè lên người và dùng tay xiết mạnh cổ. Hùng kêu ăng ặc. Nó xiết mạnh thêm làm khí quản của cậu sắp rã rời.

Bỗng một tiếng rú đau đớn thét lên, thẳng giết người hai tay ôm đầu máu, lão đảo ngã nhào xuống.

Việt kéo bạn loạng choạng đứng lên. Cậu lắp bắp nói, mặt xanh tái:

- Tớ cho nó ăn một hòn đá. Tớ sợ nó... chết.

- Đúng là đòn chí tử!

# Chương 3

## Tai Biến Dập Đôn

Hai bạn chạy tới giao lộ, thắng thốt dừng lại.

Hai cánh mũi gần phún ra khói, nhưng họ còn nhớ con đường dẫn vào chiếc thum của Mười Rõ.

Dè dặt từng bước, họ ngoặt vào một ngõ hẹp và sâu hun hút.

Chiếc thum của người đàn ông tốt bụng, vùi vùi nơi cuối ngõ.

Trời rạng sáng, mấy sợi nắng mai nô đùa trên tàn cây ngọn cỏ, còn dày đặc hơi sương.

Nhờ lời nhắc nhở của chú Mười lúc chia tay. Hùng, Việt hồi hộp chập hai bàn tay làm loa chụm lên miệng, bắt chước tiếng hát của chim cu:

- Hút... cu cu...!

Lập tức trên chiếc lều, một người đàn ông ngực trần cao lớn vạm vỡ xuất hiện. Ông nhìn xuống và nhoèn cười rạng rỡ. Hùng, Việt hấp tấp bước lên thang tre.

Nghe xong câu chuyện phiêu lưu của hai bạn trẻ, Mười Rõ thở dài.

- Nó chết rồi chứ?

Việt ngần ngại, không tin tưởng.

- Chúng cháu không biết.

Mười Rõ cất giọng khàn khàn cộc lốc:

- Cái mạng chó của nó sống chết không thành vấn đề. Cái đáng ngại là... Đèo Lán. Lão không thích bị khiêu khích.

- Khiêu khích?

- Đèo Lán tạo nhiều kẻ thù, lại đa nghi. Lão có thể gán chuyện vừa xảy ra như một sự thách thức, “khiêu chiến”.

Hai bạn không tin vào tai mình. Họ không tưởng tượng nổi một người như Đèo Lán có thể gây nên sóng gió. Lão là cái thứ gì trong xã hội công nghiệp này.

Chợt nghe chú Mười hỏi:

- Có phải hai cậu bị nhốt vào căn nhà có nhiều vũ khí không?

- Vâng, gươm dao, chất nổ đủ cả.

- Đó là những thứ để lão tạo ra “chiến tranh”.

Hùng, Việt như người rơi từ Sao Hỏa.

- Chuyện động trời! - Và cùng hỏi - Nhưng lão gây chiến với những ai, ý đồ gì?

Mười Rõ không đáp. Chú nói chuyện khác.

- Trong ngôi nhà đó luôn luôn túc trực một bọn đầu trâu mặt ngựa. Đứng đầu là Nông Pàn và Tào Chặt. Quản gia Lị cũng là kẻ đáng gờm, nhưng chưa thấy biểu hiện. Việc hai cậu gây sự với chúng là một rắc rối lớn - Chú ngừng nói, chép miệng thở dài và tiếp - Cha con tôi đến đây xin một chỗ làm là có lý do chưa thể nói ra. Tôi trải qua nhiều cuộc đụng độ với bọn này và nhờ có chút võ nghệ, nên được Đèo Lán cất nhắc lên làm trưởng bảo vệ. Cái vẻ ngoài là vậy, nhưng tôi có việc của tôi...

Hùng, Việt biết chú Mười mang tâm sự thầm kín không tiện hỏi. Nhưng ở đây có lắm chuyện lạ kỳ.

Bỗng nghe chú Mười nói:

- Tôi thấy hai thằng kia đặc biệt theo dõi để ám hại hai cậu. Việc gì đã xảy ra? Trước khi đến đây, hai cậu có gặp chúng lần nào chưa?

Hùng thú thật:

- Đã gặp một lần trên tàu hỏa, thậm chí ở sân ga thành phố.

Việt nói thêm:

- Tụi cháu tình nghi bọn chúng có liên quan đến vụ mất tích của bé Thù, một cô bạn rất đáng thương...

Mười Rõ chuyển thể ngồi trên ghế. Trầm lặng lúc lâu, chú chậm chậm nói:

- Rất tiếc, lúc đầu không nghĩ ra. Thay vì chỉ hướng cho hai cậu tìm lối đi về nhà, lại đưa vào cái hang nguy hiểm. Trước mắt, hai cậu tạm thời

ấn mặt tại chỗ của hai cha con tôi. Chờ tình thế lắng dịu tôi sẽ tính cách.

Hùng, Việt hốt hoảng:

- Nhưng tội cháu đâu có oán thù gì.

Mười Rõ trầm giọng:

- Chúng phải làm hết cách để hai cháu im lặng.

\*\*\*

Xe đỗ xích ngoài sân, Đèo Lán bước xuống, mặt đỏ như gà chọi.

Lão nện gót giày móng sắt, khua vang trên nền gạch. Thăng nhanh vào phòng hội.

Phòng hội là cái lán, ngang dài không ngoài bốn mươi mét, chật ních người. Toàn khắp người trong ngôi nhà đã tề tụ tại đây. Trừ Mười Rõ.

Bọn “cửu vạn” túm tụm đầu hót.

Không khí trong căn phòng ngột ngạt, khó thở. Được cái không sợ ai nhìn ngó.

Lão khoanh tay trước ngực, khệnh khạng đứng giữa nhà, lom khom nhìn mọi người bằng cặp mắt đỏ ngầu. Lão bắt đầu khạc.

- Tao tuyên bố khiêu chiến với băng đảng thăng Mã Lấu Sù - Con khi điên.

Nhiều tiếng chửi rửa của bọn “quân” hùa theo.

Cuộc đấu võ mồm kéo dài không biết bao lâu, nếu không có tiếng quát của “chủ tướng”.

- Nín! Tao bảo nín...

Chúng quen như cơm bữa những thứ từ ngữ đang thiếu trong tự điển.

Từ từ lắng dịu. Quản Lị đứng cạnh bóc thơm:

- Chủ tướng, bớt nóng... Nóng bớt chủ tướng...

Một cái cốc khô khan gõ như búa bổ trên đầu. Lão trơ mắt nhìn nhỏ nhìn “chủ tướng”.

- Thăng nào thuận thánh dực của tao?

Bộ mặt quản Lị tái xám và co rúm lại.

Lão dư biết thánh dực là nhân sâm, tay gấu, thuốc phiện trắng... Nhưng giả tảng ngỡ ngàng:

- Thánh dực... là cái gì? Cái gì... thánh dực?



Đèo Lán luôn trốn vung nắm đấm. Quản Lị né kịp chuồn êm.

- Cái con khi... tao sẽ tính sổ mày.

Rồi xoay qua đám quân, lão sủa:

- Cuộc “thánh chiến” bắt đầu.

Bọn “cửu vạn” cử tọa vỗ tay vang rền. Giữa tiếng í ố bát nháo, một bóng người mảnh khảnh lách đám đông, thoát nhanh như sóc. Nhưng Nông Pàn còn nhanh hơn. Cái bóng cao khổng của nó chuyển động, kéo thêm hai “cửu vạn” ngồi cạnh, vụt ra khỏi cửa.

Cuộc chạy vượt đã bắt đầu. Cái bóng mảnh khảnh phía trước của Noọng Mén đáng nhận huy chương vàng.

Mấy thằng phía trước thở hồn hển. Chưa tới đích, về tới đầu ngõ, thấy Hùng, Việt đứng trên bậc thang tre, Noọng Mén rối rít:

- Vào nhanh... Bọn chúng đến...

Nhưng đã muộn. Mớ tóc lất phất của cô đã bị bàn tay thô bạo túm giật về phía sau. Nhìn Noọng Mén té khuyu, Nông Pàn cười gằn, khinh bỉ:

- Mày chạy đi thông tin hả?

- Đập chết nó đi. - Giọng nói của hai thằng “cửu vạn”.

- Buông nó ra! - Một giọng lạnh lạnh vang lên từ phía sau.

Cả ba thằng giật mình quay lưng lại. Cái bóng dềnh dàng như hộ pháp của Mười Rõ đứng trước mặt.

- Con gái mày rình nghe lén. - Nông Pàn sừng sỏ.

- Nó một phe với hai thằng ranh kia. - Tào Chịt nói.

- Tụi tao về mét “chủ tướng”. - Một thằng “cửu vạn” hùa theo.

Mỗi thằng một tiếng ồm tỏi. Chẳng nói chẳng rằng, Mười Rõ chậm chạp bước tới, vung tay nhanh như chớp, túm lấy cổ áo Nông Pàn:

- Tao chúa ghét bọn bắt nạt trẻ con. Khôn hồn xéo ngay!

Kèm theo câu nói là một cái tát như trời giáng vào mặt nó.

Nông Pàn gằm lên như con thú bị thương, nhưng không đánh trả lại. Nó biết đụng tới Mười Rõ thì chỉ ồm đòn.

Nó lúng búng ngón tay, nói trống với hai thằng kia:

- Tao thề sẽ trả thù!

Hùng, Việt theo bước chân chú Mười đi vào trong thum.

Hùng lo lắng nhìn chú Mூrì và nói:

- Sẽ có rắc rối...

Việt đăm hồi tiếc, giọng buồn buồn:

- Cũng vì tội cháu, rồi đây cha con chú vĩnh viễn mất chỗ làm...

Người đàn ông tốt bụng không để tai nghe hai bạn trẻ nói.

Ông hất hàm hỏi con gái:

- Chủ tướng muốn gây hấn với băng đảng thẳng Mã Lấu Sù?

Noọng Mến khẽ gật thay câu đáp. Ông trầm ngâm ngồi nhìn khói thuốc trên tay. Hùng, Việt ý thức được sự lo âu của chú Mூrì.

Hai bạn biết phá tan bầu không khí trong lúc này là điều không nên làm.

\*\*\*

Thời tiết lại nổi cơn thịnh nộ. Đêm tối mịt mù, rừng thiêng xơ xác không có chiều sâu.

Không gian đầy ắp những tia chớp liên tục vẽ vạch ngoằn ngoèo, kéo theo sam sét ì ầm.

Thoắt cái, trận mưa trút xuống như rung chuyển đất trời.

Trong chiếc thum xiêu vẹo, qua ánh đèn dầu lạc hắt hiu một gương mặt siêu quần bạt tụy.

Người ấy là chú Mூrì. Ông đang ngồi đối diện với hai bạn của chúng ta.

Hai cậu tỏ vẻ khẩn trương nôn nóng. Chú Mூrì điềm nhiên kê chuyện, giọng trầm đều, vô cảm:

- Hơn mười năm trước, vợ chồng tôi tìm đến miền đất này để xây dựng cuộc sống mới. Cùng lúc, rất nhiều kẻ từ khắp nơi kéo đến, với tham vọng... đào đãi vàng. Suốt dọc dãy Trường Sơn, giáp biên giới Lào về phía tây tỉnh Quảng Nam, đâu đâu cũng thấy bóng dáng bọn người tìm vàng. Hầu hết là những tội phạm, lừa đảo giết người mang án pháp luật. Vì vàng họ không ngần ngại nhúng tay vào máu, chém giết lẫn nhau...

- Cháu hiểu ra rồi. Đèo Lán là một trong số này. - Việt la toáng.

Hùng sực sực. Chú Mூrì tiếp tục kể, vẫn với giọng trầm trầm:

- Một hôm tôi đi vắng nhà. Vợ tôi bị hiếp một cách dã man. Không chịu nổi cái nhục quá lớn, bà trèo mình dưới một dòng sông. Bấy giờ Noọng Mến mới sáu tuổi.

- Trời ơi, đau đớn quá. - Việt thẳng thốt kêu lên.

Hùng không kìm chế xúc động.

- Thằng khốn nạn đó bị bắt chứ?

Chú Mười khoát tay, lắc đầu.

- Hình dạng, tên tuổi còn không biết. Nói chi việc truy bắt. Nhưng nó đánh rơi cái này tại phạm trường.

Ông lấy ra từ bịt vải một chiếc vòng tay bằng đá quý.

Ông đăm đăm nhìn nó như rơi từ một hành tinh lạ.

- Trải bao năm dài, tôi nghiên ngẫm nghiên cứu nó. Hy vọng tìm được kẻ thù...

Hùng không tin tưởng:

- Vật này tuy quý hiếm, nhưng không thể xác định được chủ nhân của nó là ai. Mù mờ quá.

Chú Mười không nói. Ông cầm chiếc vòng lên tay, chỉ cho hai cậu xem một dấu khắc rất tinh vi, lộ hai chữ tắt, ký hiệu “W.B” rất nét.

Ông nói như một lời rên rỉ:

- Tôi phải sống khắc khoải chỉ vì vật này...

Hùng, Việt nén nỗi thương tâm, im lặng ngồi nghe chú Mười nói tiếp:

- Câu chuyện của tôi đêm nay không nhằm gợi mối hận thù, nhưng vì sự an nguy của hai cậu.

Hùng, Việt sửng sốt ngạc nhiên.

Chú Mười nói tiếp:

- Nếu cuộc ẩu đả xảy ra nơi đây, giữa hai nhóm Đèo Lán và băng đồng đảng Mã Lấu Sù, hai cậu sẽ lọt vào vòng nguy hiểm. Tôi lo lắm.

- Nhưng tội cháu đâu có đứng bên phe nào?

- Hai thằng Nông Pàn và Tào Chặt sẽ thừa cơ hội thanh toán hai cậu!

Hùng, Việt thứ điều nhảy dựng.

- Ở... tội cháu đâu có oán thù...

- Đơn giản, hai cậu biết quá nhiều về hành tung của chúng. Chúng không muốn đứng trước vành móng ngựa về tội bắt cóc bé Thùy!

Nghe nhắc đến Thùy, hai bạn cúi đầu bùi ngùi.

Tội nghiệp cô bé giờ đây lưu lạc nơi nào, sống chết ra sao?

Chú Mười cắt đứt dòng suy tưởng của hai bạn:

- Tạm thời hai cậu trốn vào rừng sâu. Noọng Mến có biết một nơi ẩn náo tương đối an toàn. Mỗi ngày nó đem thức ăn cho hai cậu. Không lâu đâu, tôi sẽ đích thân tiễn hai cậu vào thị trấn.

Hùng, Việt cảm động rưng rưng nước mắt.

- Hành trang ba lô của hai cậu tôi đã tìm lại được rồi. Noọng Mến cũng chuẩn bị xong. Hãy lên đường trong đêm nay!

Hùng, Việt rơi nước mắt thực rồi! Trong vòng nguy khốn, hai cậu ý thức sâu sắc được tình người.

Họ ôm chầm Mười Rồi. Ông ngoảnh mặt, nén cảm xúc.

- Trời dứt hạt. Hai cậu nhanh đi. Chúc may mắn!

Hùng, Việt quệt nước mắt.

- Chú ở lại bình an. Giữ gìn sức khỏe.

\*\*\*

Cái bóng dài ngoẵng của Nồng Pan thoát ẩn thoát hiện trên lối mòn, cạnh sườn núi.

Nó có hẹn lúc 20 giờ tại một chiếc quán cách xa khu lán trại, nhưng nằm gần cái thum của cha con Mười Rồi.

Nơi một góc tối tàn trong quán, ở chỗ khuất nhất, nổi lên cái bóng dềnh dàng của gã đàn ông, thuốc lá trên tay.

Lão ngồi trầm lặng. Qua mảng sáng lơ mờ, Nồng Pan đã trông thấy lão.

Nó làu bàu trong miệng:

- Không ngờ lão chịu khó đặt chân tới đây.

Rồi nó nhún vai, tự nói:

- Chuyện hệ trọng mà.

Nó chưa kịp kéo ghế ngồi xuống. Người kia nói:

- Mà biết trọng kỷ luật. Tao rất ghét thằng phản bội. Nói nhanh!

Nó khẽ ngời xuống, cái bóng dài ngoẵng hắt chút ánh sáng chồm dài lên mặt bàn, che khuất nửa bộ mặt của người vừa nói.

Nó khép nép.

- Chủ tướng còn nhớ con bé được giấu trong thùng đưa lên Trà Púi?

- Ừ, trông nó mảnh khảnh thông minh, mà hung hăng tợn. Được đưa vào lớp phục dịch lao động, nó hằm hét... đòi đưa tất cả ra tòa.

- Bởi vì nó còn hai thằng nhãi nhép đi chung. Chúng đang lẩn khuất trong... chúng ta.

Con người ức nước đập nắm đấm lên mặt bàn. Đứng phắt lên:

- Mẹ kiếp, mà bạ cái chuyện này ở đâu ra thế?

Nông Pan biết lão già đang sôi máu. Những lúc thế này cho nó cơ hội thực hiện ý đồ. Và nó vẽ đường cho hươu chạy.

- Chúng nó có người bên trong bảo kê. Bao ăn cả ở.

Mặt lão xám xịt, ước sức bóp chết một con gà.

Lão gầm lên dữ dội:

- Chà khiếp quá. Thằng bảo kê nào vậy? Ông trời hả?

Bấy giờ nó mới phún ra:

- Thằng Mười Rõ...

Nó không ngờ chạm phải phản ứng ngược. Lão già là Đèo Lán không ai khác hơn. Lão không tin việc Mười Rõ phản bội. Đã không ít lần Mười Rõ kéo cái mạng già của lão ra khỏi những bãi lầy của bọn đối thủ ở Trà Púi.

Lão quát hai con người đồ chạch nhìn Nông Pan.

Lão khoát tay như chó vẫy đuôi.

- Dẹp cái chuyện đó đi...

- Hai thằng nhãi nhép phẫn dẫu vết, biết chúng tôi bắt cóc con ranh và “chủ tướng” đưa nó lên tàu lao động trong các khu trại đào đãi vàng. Vụ này khó trót lọt vì có rò rỉ từ Mười Rõ. Chúng ta sẽ vô K đếm lịch...

Đèo Lán thực sự rùng mình. Chủ mưu lừa đảo, phỉnh gạt những kẻ nhẹ dạ ham tiền làm công cụ tìm vàng. Chẳng qua bị tội nhẹ thôi.

Lão tạo phe cánh đánh đấm lẫn nhau chỉ vì muốn bảo vệ quyền lợi của mình và đa số người khác tội cũng nhẹ thôi.

Việc bắt cóc thủ tiêu người là tội đại hình. Tù một gông.

Cách nghĩ này làm lão nghe lạnh buốt sống lưng. Mồ hôi tuôn có giọt trên trán. Lão tự rửa thầm:

- Làm sao biết được cơ sự xoay ra như thế này?

Nông Pan biết nó đánh trúng chỗ nhiệt của lão già.

Chỉ cần bồi thêm một cú “nốc ao”, nó sẽ đạt mục tiêu.

- Mươi Rõ có võ nghệ. Muốn loại nó phải hết sức khó khăn...

- Nhưng để làm gì chứ?

- Nó khuỵu xuống là hai thằng nhóc mất điểm tựa. Chỉ cần vài động tác nho nhỏ, có cho vàng chúng chẳng dám hé môi.

- Rút cuộc mày muốn tao làm công tác... vệ sinh.

- Còn phải nói. Trước khi ra quân với băng đảng thằng Mã Lấu Sù, cần phải dọn dẹp sạch sẽ trong nhà!

- Được. Tao cho lệnh mày dẫn quân đi nắm nhẹ thằng Mươi Rõ và đưa kia.

Trước khi đứng lên, lão cười khục khục. Lão khoái chí về câu nói:

- ... Làm công tác vệ sinh...!

... A Lến là đứa con hoang.

Lúc lên mười nó được bố Mươi đem về nuôi dưỡng.

Nó không ở nhà với bố nuôi, nó thích la cà nơi mụ bếp, một người ít nói nhưng tốt bụng. Mụ cho nó ăn luôn mồm. Có thể đây là nguyên nhân duy nhất.

Nó đi tà tà đến quán “cây sồi” ở trong thôn.

Mấy khi được một đêm trăng sáng thế này. A Lến quyết định ở chơi lâu, tung tăng ca hát với lũ bạn. Đi tới cây sồi, nó vẫy tay í ới gọi các nhóc tì.

Bỗng mặt nó tái xanh, cái mồm há hốc. Dưới triền dốc thoải thoải, một cái bóng cao khổng dang từ từ tiến lên.

Nó không bao giờ ưa nổi cái thứ bất nhân này, có lần nó ăn trọn cái tát nẩy lửa của hắn.

Nó thầm nói:

- Thằng độc ác định kiếm chuyện gì nữa đây...?

Nó men nhanh vào quán, đứng nép vào chỗ tối nhất. Bỗng nó hốt hoảng rụng rời.

- Trời... lão trọc.

Nó thường xách mé “chủ tướng” là lão trọc. Dĩ nhiên nó chỉ dám gọi lúc không có người.

- Mà họ gặp nhau để làm gì? Tại sao không gặp ở nhà?

Phần sợ, phần tò mò, nó ấn sát vào ngách cửa.

Thực ra nó không cố ý nghe lén. Nhưng câu chuyện giữa hai người càng lúc càng bí ẩn, càng rùng rợn... Có một điều nó không thể bỏ ngoài tai:

- Họ định giết bố nuôi!

Hai kẻ sát nhân vừa rời khỏi quán, A Lén vọt chạy hết tốc lực, thẳng về chiếc thum của Mười Rõ.

... Trên chòi lá, Mười Rõ ngồi đăm chiêu ra tiết.

Ông thấy đã đến lúc già từ mảnh đất này. Gần mười năm nung nấu đau buồn chông chất lặng lẽ trôi qua, tuyệt nhiên không tìm được chút tăm hơi nào của thủ phạm. Tang vật ít ỏi là chiếc vòng quý hiếm không nói lên được gì. Có chăng chỉ vỏ đoán hăn từ xa đến, một người giàu tiền giàu của và không loại trừ khả năng một người có thế lực. Có thể thôi.

Tin tức do thằng con nuôi mang về, báo hiệu không có gì tốt lành.

Bọn Nông Pan quyết trừ khử ông, rõ ràng tranh giành quyền lợi.

Có lúc ông muốn buông trôi tất cả, dẫn dắt con thơ đi khắp tận cùng đất nước. Nhưng ý nghĩ yếm thế này bị bóp chết ngay.

Ông không thể để bọn cặn bã làm giữa mòn xã hội!

Nghĩ được cách gây ông đập lưng ông, Mười Rõ sáng khoái tinh thần, vươn vai đứng lên.

Ông mỉm cười tự đắc.

- Muốn bạo lực tụi bây sẽ có bạo lực.

\*\*\*

Hai thằng Nông Pan, Tào Chặt lựa trong đám “cửu vạn” hai thằng vai u thịt bắp.

Được “chủ tướng” bật đèn xanh, thằng nào cũng hung hăng con bọ xít.

Nông Pan nói trước:

- Phải một mất một còn.

Cả đám ùa theo:

- Thăng Mười Rõ phải ngoan.

Chúng xằng xái kéo tới cái chòi cạnh ngôi nhà lớn.

Lát sau, Nông Pan lôi ra từ trong chòi một khúc ống hình bầu dục bằng chì khá nặng, hai đầu bịt kín, chừa một lỗ nhỏ.

Nó hất hàm, hỏi mấy thằng kia:

- Tụi bây biết cái gì đây không?

Cả đám xì xào không nói ra.

Nông Pan trề môi khinh bỉ nói lớn:

- Đây là cái rắc rối cuộc đời! Chỉ cần một thao tác nhỏ là tiêu đời nhà ma...

- Thử nghiệm, thử nghiệm đi đại ca.

- Làm ngay cho nó té nước dãi.

Chờ dứt tiếng ồn ào, Nông Pan nói giọng hách dịch:

- Một thằng phụ với tao. Mang của nợ này vào. Nặng bỏ mẹ.

- O, đại ca không thử nghiệm ở đây, để xem nó lợi hại thế nào?

- Không thì đổi cái khác. Thăng Mười Rõ phải... tịch.

Mỗi thằng một tiếng ồn ào. Nông Pan với một thằng, bê quả đạn vào căn chòi. Một giây đồng hồ trôi qua.

Chợt từ trong căn chòi một chùm ánh sáng tóe lên, theo liền một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Bên ngoài bọn của Nông Pan chạy trốn chết, khóc la inh ỏi.

Ít phút sau, một vầng khói trắng đục hòa lẫn mùi khen khét của thuốc nổ, từ từ lan tỏa trong không khí.

Tai nạn đã qua. Ngoại trừ vô khối gạch đá và vật dụng khác phía kia ngôi nhà vẫn còn ì ầm đình tai.

Tào Chịt hò hét:

- Quay lại. Không được... chạy nữa...

Chúng lục đục kéo trở lại hiện trường. Trong đám tạp nham, một cái đầu bồm xồm bê bết máu lú ra, rồi bộ quần áo rách tươm cát bụi tèm lem



lếch thếch di động về hướng bát nháo.

- Đại ca... đại ca Nông Pan.

Nhùi mớ giẻ rách, Nông Pan trở phía sau, nói đứt hơi:

- Còn... thằng Bọn...

Thằng Bọn nâng cánh tay gãy, mồm rên rỉ lớp ngớp chui bò ra...

Chưa hết hốt hoảng, thêm phen kinh hoàng. Nơi phát ra tiếng nổ với ngôi nhà của chủ tướng quá gần.

Nhiều cánh tay huơ huơ, tiếp theo tiếng la hét.

Chúng chỉ trở về phía phòng tắm trong căn nhà.

Một đồng tạt nham.

Một lỗ trống tông hốc.

Lúc tiếng nổ phát ra, Đèo Lán đang kỳ cọ ở trong ấy.

Lão nặng nhọc đẩy cái cành cây chết tiệt ra khỏi thân mình phì nộn. Cảm thấy có chất nhờn nhớt sền sệt trên cánh tay, lão hốt hoảng nhìn xuống.

- Máu.

Thì ra lão bị thương.

Phần tức bực, phần quỳnh quáng chồi dậy, lão trượt trên hòn đá, té xuống sóng soài. Mặt tái mét, toàn thân run rẩy, hai thằng thân tín Nông Pan, Tào Chịt đã kéo được “chủ tướng” đứng lên.

- Thằng nào... thằng nào... chơi tao. - Đèo Lán gầm gừ dữ dội.

- Trái bom... tự nó phát nổ.

Ở trong cái thum, Mười Rõ cười hềnh hếch. Quả “cốc tai Molotov” loại nhẹ của Đèo Lán được chuẩn bị gửi tới Mười Rõ. Tuy nhiên, ông đã biết trước cho người đánh cắp.

Ông chuẩn bị cẩn thận tháo bớt chất thuốc nổ, chỉnh lại kim đồng hồ, rồi cho A Lến mang trả lại trong căn chòi.

Đây là đòn “gậy ông đập lưng ông” đầu tiên.

\*\*\*

Bí mật bị bật mí.

Đèo Lán tập hợp đám tàn quân để rút kinh nghiệm và đề ra kế hoạch mới.

Tức bực còn hằn trên bộ mặt úc núc. Lão vén màn bí mật:

- Bây giờ tao nhớ lại tất cả. Quả bom không thể nổ trước giờ xuất kích. Phải có thằng thọc gậy vào bánh xe.

Nông Pan chụp liền chiếc mũ:

- Chính thằng Mười Rõ!

- Nhân chứng vật chứng đâu?

Thằng Bọn, cái thằng bị gậy tay suýt ngoéo trong mớ tạp nham. Nó ra điệu bộ hùng hổ.

- Nó trông thấy em mở cửa kho, ôm ra quả “cốc tai”. Em đặt trong chòi, chờ sáng hôm sau hành động.

- Còn em nữa. - Thêm một thằng đầu gấu, nhưng không có lá gan. Nó đứng lên kể tiếp - Thằng Mười Rõ chặn đường em hỏi: tụi mày mang “cốc tai” đi đâu? Định làm gì? - Em chối phăng: Đi thay ngòi - Nó cười ruồi, rồi mon chỗ khác...

Đèo Lán đập tay, tưởng vỡ mặt bàn.

Lão gầm:

- Thằng ngu. Thế là trúng bẫy mất rồi!

Thằng này tự dưng rên rỉ:

- Mẹ ôi, con thấy rét...

- Im mồm. Tao bảo im mồm. - Lão quát tháo.

Đám kia nịnh nọt:

- Tụi em run cả người, khi trông thấy “chủ tướng” bị kẹt trong nhà tắm.

- Được, được. Ngồi xuống cả đi. Nghe tao nói. Tao sẽ đánh “đòn cân nã” buộc thằng Mười Rõ phải sống dở chết dở.

Cả đám nhao nhao:

- Làm đi, làm đi. Hoan hô “chủ tướng”.

- Tao cho phục kích bắt con Noọng Mến.

- Nhất định Mười Rõ sẽ co vòi, quỳ dưới chân “chủ tướng” xin tha tội.

- Lại còn dẫn hai thằng quỷ nhỏ ra nạp mạng nữa chứ!

Lần này mới thấy bộ mặt đặc ý của Đèo Lán. Lão cười. Mấy múi thịt co giật từng hồi.

# Chương 4

## Người Rừng

Noọng Mén như con chim sẻ, loắt thoắt trên những lối trơn trượt, sinh lầy.

Hai bạn đi cạnh thấp thỏm, cố gắng giữ cự ly.

Họ nhận ra Mén là cô bạn tuyệt vời. Cô luôn cười cười nói nói trước những tình huống căng thẳng. Cô bộc trực chân tình không đạo đức giả như các cô gái khác ở thành phố.

Qua bờ ngõ lúc đầu, bây giờ họ rất hiểu biết nhau.

- Có còn xa lắm hôn, sao đi mãi thế này?

Việt không nén nổi lo âu và nói tiếp:

- Bỗng chốc chuyên về thủ đô bị biến thành cuộc hành trình bị săn đuổi.

Noọng Mén cười nhạo:

- Giời, công tử chẳng bằng. Bạn học câu này rồi chứ:

“Đi cho biết đó biết đây,

Ở nhà với mẹ biết ngày nào khôn?”

Hùng chột hỏi:

- Bạn học lớp mấy?

- Tụi này học hết cấp ba. - Việt nói chen vào.

- Mình đỗ Trung học phổ thông. Bố gọi về.

Nổi u uất ẩn chứa chột hiện về trong đôi mắt cô.

Mén khẽ nói:

- Những khi thời tiết thế này, bố thường trầm lặng bên chiếc bàn con.

Ông nhìn ngắm mãi chiếc vòng của kẻ thù mà ông luôn mang theo người

và thở dài. Mình biết nỗi sầu của bố toác vô cùng. Mình không đi học nữa, ở nhà chăm sóc, an ủi cha. Khi đủ trí khôn và bản lĩnh với đời, mình sẽ trả thù cho mẹ...

- Hy vọng hảo huyền như tìm cây kim dưới đáy bể. - Hùng chép miện than dùm cho bạn.

- Thôi đi, đừng nói nữa. Chuyện buồn không hợp khẩu tứ đâu.

Câu nói của Việt làm tan ngay suy tưởng mông lung của hai bạn. Họ trở lại cười nói, tiếp tục băng rừng.

Nắng tắt, hoàng hôn xuống dần.

Lòng đầy lo lắng, họ cất bước nhanh.

Đến một nơi hoang vu hiu quạnh, chợt Noọng Mến chộp lên vai hai bạn.

Cô chỉ trỏ ngón tay về hướng chiếc chòi cô độc:

- Kìa, nhà của bà ấy đấy!

- Bạn nói nhà của bà tốt bụng bạn thường lui tới?

- Đúng. Mỗi lần đi mót củi về, mình được bà ấy gọi vào cho uống nước.

- Nhưng chắc gì người ta chứa chấp tụi này?

- Không đâu. Mình bảo đảm, bà ấy tử tế lắm.

Hùng, Việt nhóng mắt quan sát. Đó là ngôi nhà hai gian, mái tranh vách đất xinh xinh.

Khuôn sân nhỏ trước nhà được quét sạch sẽ, lại thêm trồng cây ăn quả xum xuê. Ở giữa rừng xanh, ngôi nhà đúng là nơi dừng chân lý tưởng cho những kẻ lạc đường.

Cách không xa ven không rừng chồi, ngôi miếu nhỏ cũng có khuôn sân, mọc lên đơn độc. Một tiếng động nhỏ làm hai bạn quay lại.

Từ trong nhà, một người đàn bà xằng xái bước ra. Không thể đoán được số tuổi của bà, có thể vì thời gian khắc nghiệt làm tàn úa nét xuân xanh. Nhưng phong cách của bà có thể khẳng định bà là một phụ nữ có học.

Bà ôm chầm lấy Noọng Mến như gặp lại người xa mới về.

Bà ve vuốt mái tóc cô bé, ra chiều âu yếm:

- Chật chạp. Noọng văng Mệ lâu ghê!

Noọng Mén ngoẹo cổ lên vai bà, nũng nịu:

- Con nhớ Mệ ra riết. Nhưng...

- Sao hỉ?

- Bố có lắm việc. Con phải ở nhà.

- Việc mô hỉ? - Chợt bà quay sang Hùng, Việt nhìn hai bạn lom lom.

Noọng Mén hiểu ý, cầm tay hai bạn nói nhanh:

- Anh Hùng, Anh Việt là bạn của con. Bố bảo dẫn đến nhờ Mệ...

Cô bé thuật lại rành rẽ những chuyện xảy ra ở nhà Đèo Lán.

Người đàn bà gật đầu, tỏ ra thông cảm, nhưng ánh mắt thể hiện sự ngại ngùng, dè dặt.

Lát sau, chợt bà nói:

- Ta vào trong. Đứng ở ngoài không tốt.

Khi mấy bạn ngồi cả lên chiếc phản duy nhất trong nhà, người đàn bà nói, vẻ phân vân:

- Biết thế ni được không? Số là...

Chợt bà ngưng bật. Lại nhìn hai cậu học sinh. Noọng Mén nằng nì:

- Hai bạn ở nhà không lâu đâu. Bố sẽ đến đón hai bạn rồi đưa ra thị trấn.

Bà lúc lắc đầu, như nói với chính mình:

- Biết... nó có làm cho người ta sợ không?

Noọng Mén cũng ngạc nhiên. Cô trở mắt hỏi:

- Nó? Ai cơ?

Người đàn bà không giải thích. Nét mặt dào dào. Cuối cùng bà quyết định:

- Được, tôi nhận cho hai cậu tạm thời nghỉ lại nơi gian phòng bên - Và bà nói thêm, giọng cương quyết - Ban đêm không được tùy tiện mở cửa ra, hoặc đi lại trong nhà.

Đêm đó Hùng, Việt trăn trở mãi. Nỗi nhớ nhà, sự lo lắng những hiểm nguy chập chùng sẽ xảy đến không biết lúc nào, làm hai bạn không ngủ yên.

Hai bạn ngồi dậy, khẽ nâng tấm liếp tre. Nhìn ra ngoài, gió lạnh ập vào.

Con trăng rằm mười sáu lơ lửng trên cao, tỏa ánh sáng ngập tràn trên rừng núi. Hai bạn nhô đầu ra, hít thở không khí trong lành.

Chợt cổ họng của họ như tắt nghẹn. Việt câu mạnh vào tay mình thấy đau nhói và biết cậu không ngủ mê.

Hùng đứng cạnh, cùng một trạng thái sững sốt bàng hoàng.

Hình ảnh trước mắt cho hai người cảm giác nằm mơ cũng không thể thấy được. Sừng sững trước ngôi miếu cổ, một hình thù quái đản đang nhảy múa và trườn trườn vào họ.

Con người hay quái vật đúng hơn. Mình trần trùng trực, bên dưới vên vện chiếc quần rộng thùng thình xơ xác, nó không giống chút nào là con người.

Tóc dài rũ xuống tới vai, mềm rộng, mũi toát, đôi mắt thồ lộ như mắt cóc, nó hao hao như khi vượn với hai cánh tay dài thông và nhanh nhẹn.

Chợt nó búi búi mớ tóc, vượn tay chộp lên một cành cây và thoát cái nhảy qua bãi sình lầy trơn trượt rồi mất dạng.

- Ghê rợn quá!

- Hạ nhanh tấm liếp xuống!

Hai bạn chỉ nói được thế thôi, rồi thần thờ, bất động.

Trí xét đoán nhanh nhẹn vẫn không tài nào hiểu được.

Đêm kinh hoàng nặng nề trôi qua.

\*\*\*

Bình minh. Rồi buổi sáng cũng đến. Trời rạng dần, nhưng mặt trời chưa mọc, rừng núi còn chìm trong lớp sương mù trắng đục, màu nước gạo vo.

Gian nhà của Mẹ bắt đầu một ngày mới với ba người khách trẻ. Họ ngồi quây quần trên phản, sau khi được lót lòng thịnh soạn bằng sẵn luộc chấm muối mè.

Mẹ xuất hiện, diềm đạm và đôn hậu. Mẹ biết các bạn rất nôn nóng muốn nghe chuyện đời mình. Chuyện đã gắn liền thời xuân trẻ của mình với núi rừng, như cuộc tình thiên niên kỷ.

Mẹ là người Thừa Thiên vốn dòng dõi quý tộc. Mẹ kết hôn với một nhà khoa học người Sài Gòn. Ông đam mê nghiên cứu, tìm hiểu các tập quán, hủ tục của đồng bào ít người di cư nơi những vùng rừng núi trong nước.

Hai vợ chồng Mẹ đều là nhà nhân chủng học.

Qua nhiều năm dài tìm tòi nghiên cứu, họ quyết định cống hiến đời mình cho khoa học huyền bí. Từ đó vợ chồng Mẹ hăng say đi sâu vào những vùng chưa biết ở mạn ngược, vòng đai biên giới Thái - Lào.

Đang khi sắp được thành quả về đặc tính chữa bệnh của các loại ngải, nghệ, chồng Mẹ bị sốt rét ác tính.

Biết chồng mình không thoát khỏi bàn tay thần chết, Mẹ tìm cách liên hệ các chàng trai trẻ mang cáng chuyển nhanh người bệnh về trạm y tế thành phố.

Đoàn người vãng bệnh nhân băng rừng sâu giữa đêm gió rét căm căm, bất ngờ già làng xuất hiện.

Ông cương quyết buộc phải mang vị ân nhân của mình về cho thần linh quyết định sự sống hay cái chết.

- Kìa, vô lý quá! Họ phải biết bệnh sốt rét ác tính là thứ sinh mệnh con người như chỉ mảnh treo chuông, nếu không có sự can thiệp kịp thời của khoa học.

Hùng bất mãn kêu to.

Mẹ lắc đầu buồn bã. Bà kể tiếp với giọng trầm trầm vô cảm:

- "... Ở đây có nhiều nơi, người dân còn tin tưởng một cách mù quáng rằng núi rừng có những vị thần riêng, quyết định sự sống hay cái chết của từng con người.

Những tình cảm xấu tốt hoặc thương yêu oán hận trong mỗi con người đều do mỗi vị thần ấy phán xét, quyết định. Trong mỗi địa hạt đều có một ông thầy mo là người được thần lựa chọn, thay mặt thần có quyền sinh sát, quyết định số phận cho từng người trong làng, trong bộ lạc. Đây là vị thần sống, mọi người phải răm rắp tuân theo. Những tín ngưỡng này đã mọc gốc bám rễ trong đầu óc mỗi người qua nhiều thế hệ. Thậm chí các tù trưởng quyền uy, các già làng cũng không lay chuyển nổi..."

Giọng của Mẹ hạ xuống một âm sắc, tức tưởi nghèn nghẹn:

- “Tôi đã khóc hết nước mắt để quỳ lạy.

Nhưng cuối cùng vẫn bất lực đứng nhìn. Thầy Mo là lão già khăng khiu như que củi, hốc mắt trũng sâu, thân hình bó rọ, trong bộ áo choàng đỏ bản thiu, nặng mùi mồ hôi khăm khăm và mùi rượu. Lão bắt lột hết quần áo chồng tôi, cột ngải vào đầu ngón tay, ngón chân anh.

Lão cho nhà khoa học uống thứ thuốc có mùi chua quả bứa và mùi nồng nặc của củ nghệ. Sau đó lão cho khiêng anh ra, vất xuống suối bảo rằng nước là thần dược tống xuất quỷ ma. Chưa tàn cây nhang, chồng tôi được vớt lên, mang vào nhà dùng roi dâu, tuốt hết lá quất vào mình anh đến rướm máu.

Lúc đầu chồng tôi còn rên nho nhỏ. Về sau tắt thở.

Nhà khoa học lia đời, bên cạnh người vợ máu huyết đầm đìa với đứa con sinh non tám tháng...”

- Mẹ, Mẹ có người con? - Noọng Mến hỏi thảng thốt.

Hùng, Việt buồn rầu nói nhỏ:

- Trong hoàn cảnh thế này nó cũng sẽ... chết theo!

Người đàn bà đau khổ lắc đầu, nói giọng cương quyết và đầy tin tưởng.

- Không! Hòn máu duy nhất của tôi vẫn sống! Tuy nó sống trong dị tật bẩm sinh, trong gớm ghiếc của dân làng phải trốn vào rừng sâu lúc lên ba, nhưng nó vẫn sống, vẫn đầy ắp tình yêu thương mẫu tử.

Hùng lẫn Việt há hốc mồm, nói:

- Hóa ra... đứa bé xuất hiện trong lúc nửa đêm, trèo lên cây nhảy qua sinh lầy là... con của Mẹ?

Mặt người đàn bà buồn dào dạt.

Bà nói thấp giọng nhưng khúc chiết:

- Phải. Đứa con đó là đứa con duy nhất của tôi. Nó được sinh ra và lớn lên trong trái khoáy đau lòng. Dù bị tống khứ vào rừng sâu, sống với loài khỉ vượn, nhưng vẫn còn tình người biết cội nguồn cha mẹ. Hàng ngày nó biết bắt thú rừng, đốn củi để tôi kiếm sống.

Hùng hoàn toàn bị bức xúc:



- Nhưng bà không thể để đứa bé sống rời xã hội loài người. Bé phải được chăm sóc tử tế, được học hành như biết bao trẻ bất hạnh khác...

Bà thở dài ngao ngán và như nói với chính mình:

- Thân phận một nhà khoa học giỏi giang thành đạt tự nhốt kín trong rừng sâu, rồi trở về với đứa trẻ dị hình gớm ghiếc. Không, tôi không bao giờ làm điều đó. Tôi sẽ ở mãi trong rừng sâu và chết sống với con tôi.

Hai cậu thanh niên đoán biết trong giọng nói ấy nổi ám ảnh mặt cảm thất vọng.

Họ cố phấn đấu gạt bỏ ý tưởng bi quan trong lòng bà.

- Có một giải pháp khả thi. Hiện nay tại thành phố có rất nhiều tổ chức từ thiện, cơ quan y tế giáo dục, các nhà nhân chủng học, cơ quan chính hình, các trường dạy trẻ khuyết tật, họ sẵn sàng...

Người đàn bà vội cắt ngang:

- Trong khi tôi không có ít nhất phương tiện tối thiểu là tiền trong tay.

Việt nhanh nhẩu nói tiếp ý nghĩ của bạn:

- Cháu sẽ thừa lại ba má đóng góp tài chính, vận động kêu gọi đồng bào trong và ngoài nước tổ chức thiện nguyện.

Lần đầu tiên hai bạn thấy nét rạng rỡ hiện lên trên gương mặt phúc hậu của người đàn bà.

Hùng đứng lên nói giọng cương quyết:

- Việc này chỉ còn là vấn đề của thời gian.

Cậu định nói tiếp nhưng kịp ngừng.

Người đàn bà trí thức đã đoán được niềm u uất của hai chàng trai.

Bà dè dặt hỏi dò:

- Nguyên nhân nào đưa hai cậu lạc lối vào chốn rừng sâu?

Hùng, Việt thành thực trình bày hoàn cảnh éo le của hai cậu và ước mơ tìm lại cô bạn không hiểu nguyên nhân nào đột nhiên bị mất tích.

Người đàn bà trầm ngâm suy nghĩ, đột nhiên lên tiếng:

- Nếu tôi đoán không lầm, giờ này cô bé đang ở... Trà Púi...

- Là đâu? Nhưng tại sao bạn Thùy lại ở đấy?

- Là nơi bọn người tứ xứ sống ngoài vòng pháp luật hội tụ lại dựng lán trại đào đãi vàng bất hợp pháp. Cô bạn gái của hai cậu bị bắt lên đó để phục

dịch lao động cho bọn chúng!

- Trời ơi, dã man quá! - Hùng tức bực la lên. Chợt Mến nhảy dựng lên. Cô huơ tay múa chân nói một mạch.

- Đúng rồi, đúng rồi! Chính thằng Nông Pan và Tào Chịt bắt cóc bạn Thùy. Một hôm tình cờ mình nghe được chúng nói với nhau rất khê trong bếp ăn.

Có tiếng một đứa nói:

“... Trót lọt, nhưng hơi gay vì có thể chúng nghi ngờ...”

- Nó bị một quả có lẽ mê man rồi...

- Tào Chịt, chính mày phải biết chứ!

- Nhưng tao phải bắt nó câm miệng. Con bé gớm quá! Nó cào, nó cắn. Mày có biết nó là con nhà ai không?”

Nghe tiếng của bố bước vào, chúng im lặng. Mỗi đứa đi một nơi...

Nghe kể, Hùng tức điên người, cậu nạt cô bé:

- Trời ạ, cố sự tài trời như vậy đến giờ mới phún miệng hén.

Lần này Việt giữ được kiên nhẫn. Cậu quay qua người đàn bà, lễ phép hỏi:

- Thưa Mẹ, Trà Púi có xa không?

Khu rừng này thuộc thôn A Chia giáp giới Lào, thuộc quản hạt nước ta, tỉnh Quảng Nam. Khu vực đào đãi vàng. Trà Púi ở xã Lăng, huyện Hiên cũng thuộc tỉnh Quảng Nam. Tuy cùng là một tỉnh nhưng đường đi rất cam go và hiểm trở. Dù vậy với người địa phương am hiểu địa hình vẫn có thể đến nơi không khó khăn. Bỗng nhiên Noọng Mến cười hèn hếch.

- Em nè, em biết rành chỗ đó lắm. Chỗ “chủ tướng” Đèo Lán lập trại đào đãi vàng đúng hôn? Em thường xuyên mang tải gạo lên đấy mà lì.

Hai bạn Hùng, Việt như bắt được vàng. Họ cầm tay cô bạn, hỏi han rồi rít.

Cuối cùng họ xin phép giả từ Mẹ và cương quyết nói:

- Tụi cháu nhất định đến đấy, mang bạn Thùy về với gia đình.

Việt nắm tay Mẹ, giọng chân thành:

- Ba mẹ cháu sẽ đánh xe lên thăm Mẹ một ngày không xa.

Người đàn bà bùi ngùi rưng rưng nước mắt.



Dù thế nào Noọng Mén phải báo tin về cho bố biết. Rằng cô sẽ hướng dẫn hai bạn đến Trà Púi.

Cô phải khẩn trương còn quay nhanh lại, vì hai bạn đang mỗi mắt chờ nơi đầu rừng.

Buổi trưa gió lạnh, không gian yên ắng. Núi rừng như ngừng thở, vạn vật im lìm.

Noọng Mén lăm lũi đi, quanh đi ngoảnh lại vẫn chỉ chiếc bóng của mình. Cô còn phải đi ít ra trên cây số để về đến nhà.

Vừa vội vã bước, Noọng Mén vừa nghĩ ngợi miên man. Hai bạn Hùng, Việt mới quen đã thấy thân nhau rồi. Nghĩ ra ở chốn đèo hút gió này hiếm khi được gặp những người bạn như vậy. Cho nên Noọng Mén trân trọng.

Còn công việc của hai bạn cũng là nỗi lo của Noọng Mén. Họ mạo hiểm đi tìm Thùỵ, há chẳng phải là việc nên làm ru? Xã hội này tuyệt đối tôn trọng quyền con người, không cho phép bất cứ ai chà đạp lên nhân phẩm người khác. Bọn người kia vì tham vọng đồng tiền, thách thức pháp luật.

Hai bạn Hùng, Việt đã nhập cuộc. Mình phải cùng họ nêu gương sáng của tuổi trẻ. Niềm vui hớn hở trong lòng, Noọng Mén cất bước nhanh.

... Ở dấu ngoặc cách lối vào cái thum của chú Mườì, A Lến đang cùng lũ bạn hì hục đào một cái hố, loại bẫy thú.

Bố nuôi bảo nó phải làm thế. Ngồi chơi, ngồi chơi chờ chị Noọng Mén về và báo chị biết để tránh xa.

Nó rất thích đào bẫy thú. Chiếc bẫy đã đào xong, sâu bốn mét đều nhờ sự giúp đỡ năng nổ của bọn nhỏ.

Nói cho cùng, những việc thế này không lạ lẫm với chúng: đào hầm bẫy lợn rừng.

Duy có điều khiến nó không đồng ý. Đây không phải là lối đi của dã thú. Chính ngõ ra vào thường xuyên của những người trong ngôi nhà mái đỏ của “chủ tướng”.

Trong ngôi nhà mái đỏ, Nông Pan - Tào Chịt đã bàn xong kế hoạch.

- Tao cược, phen này thằng Mười Rõ phải trả mỗi nợ quá lớn với tụi này - Giọng cương quyết của Nông Pan.

- Từ chiều tao qua không thấy con nhỏ ở nhà.

Tào Chịt phân vân. Nông Pan cười nham hiểm.

- Nhưng tao biết nó ở đâu. Tao còn biết nó dẫn hai thằng ranh đi trốn và sẽ trở về sáng nay để thông tin cho Mười Rõ.

- Mẹ kiếp, “chủ tướng” đã nuôi ong tay áo.

- Mình chặn đường về của Noọng Mén bắt nó quỳ trước “chủ tướng” kể tội của bố nó.

Chợt Nông Pan quay qua thằng đồng bọn:

- Dây thừng và gậy gộc đã sẵn chưa?

- Đủ cả rồi!

Nông Pan không dẫn được nụ cười đắc chí:

- Nghĩ tới lúc Mười Rõ gục đầu xin tha mạng, tao hả hê cả người.

- Nó hết đời rồi!

- Ha... Ha... Ha...!

Từ trên cây leo xuống, A Lến ngồi chia mấy quả bứa cho đám nhóc tì.

Chúng vừa nhai vừa trầm trồ các công trình trước mắt.

Cái hố đã xong, sâu bốn mét bên trên phủ cỏ xanh, chễm chệ giữa đường.

Một nhóc đập đập lên vai A Lến, chỉ trỏ cái hố.

Nó lướn khướn:

- Rủi có người té xuống.

A Lến gáy gáy tai.

Chính nó đang lo chuyện này. Nó không thể hiểu tại sao bố bảo làm thế. Nguy hiểm lắm mà. Nhưng nó tin bố có lý do. Biết đâu bố nghĩ được mùi heo rừng. Biết chúng bị lạc đàn hay gì gì đó, sẽ chạy toáng vào lối ngoặt, độc đạo này!

Bỗng mặt nó đổi sắc, tái mét. Rõ ràng từ trong ngôi nhà mái đỏ, hai bóng người một dài ngoẵng, một lùn tịt vun vút bước ra.

Họ đi thẳng tới bọn nhóc, ngay chỗ cái hố.

Mà lại mang theo dây thừng gậy gộc nữa chứ.

- E, họ đi bắt heo rừng của mình.

- Ê, chưa có con nào sất.

Bọn nhóc lú lo suy đoán.

Duy chỉ có A Lấn chọt hiểu rõ.

- BỐ bảo mình rủ thật nhiều bạn, ra đào cho xong cái hố này, trước khi chị Noọng Mén trở về nhà. Bây giờ hai thằng cha này vác xác ra đây. A, biết rồi! Chúng đi bắt chị Mén nên bố bảo mình với các bạn ra đây đào hố ngăn chúng lại.

Nghĩ đến đây, bỗng nó nghe mấy bạn kêu nhốn nháo.

Kịp nhìn lại, nó thấy hai thằng kia tay cầm gậy gộc, hươu đuổi theo.

- Bọn con nít đi chỗ khác chơi. - Thằng cao không nạt nộ rượt đuổi theo.

A Lấn chưa kịp ù té chạy, bỗng nghe một tiếng la hoảng hốt.

Nó ngoảnh mặt lại. Cái hố vừa đào xong đã thủng lỗ hông hốc. Hai thằng cha hung ác bị rơi xuống đó, cỏ rác phủ sâu ngập đầu.

\*\*\*

Khoảng mười hai giờ đêm, Mười Rõ bị đánh thức vì những tiếng ồn ào vang lên từ ngôi nhà mái đỏ.

Việc ông cho bọn nhỏ đào lỗ phục kích hai thằng ác ôn mưu hại Noọng Mén đủ cho ông hả giận lắm rồi.

Ông không còn làm chung với chúng nữa. Tào Chịt được đưa vào chỗ của ông. Quán gia Lị được mời ra gác cổng. Nồng Pan phom phom trám vào.

Những tiếng ồn ào bên kia cho biết bọn bát nháo chuẩn bị làm theo lời Đèo Lán: Kéo róc lên Trà Púi... làm cả bọn Mã Lâu Sù - Con khi điên. Có thể chúng chuẩn bị làm chuyện khác.

Tất cả chuyện đó không làm Mười Rõ đau đầu bằng việc đưa con gái cưng đang trên đường cùng hai cậu trai đến các khu đào đãi vàng. Nhưng ông tin tưởng Noọng Mén sẽ báo tin trước khi nó dẫn các bạn đi.

Qua hai ngày rồi còn gì? Liệu ba đứa trẻ đến nơi được an toàn không. Và đêm nay nữa!

Bọn cặn bã trốn lánh pháp luật đang mưu tính làm điều ngu xuẩn!

Liệu mấy đứa nhỏ thoát khỏi tai họa không?

Ông chong đèn ngòi, trầm ngâm suy nghĩ.

Chỉ mới đây thôi, đâu lâu lắc gì. Từ thôn A Chia này nhân dài các xã dọc Trường Sơn, một số người vô lương tâm lấy đồng tiền làm đạo lý mua chuộc, o ép số dân người từ trung bộ đổ vào, bắt họ làm công cụ đào đãi vàng.

Chẳng mấy chốc, các xã ấp vùng sâu vùng xa ở mút phía tây Quảng Nam biến thành hầm hố, lán trại mọc như nấm.

Bọn chủ nhân phình gạc, đốc xúi phu phen tối mắt vì vàng đấm đá lẫn nhau vì... vàng.

Không nói chi xa, chỉ hai nhóm Đèo Lán với Mã Lâu Sù - Con khi diên - cũng đã là vết thương nhức nhối rồi.

Nghĩ đến đây, Mười Rõ bắt đầu rùng mình.

Ông đã nghe không sót về những trẻ bất hạnh nhảy tàu vào miền Nam kiếm sống. Trên bước đường trôi dạt, những đứa trẻ này bị vướng vào các bãi đào đãi vàng, sung vào tạp dịch khổ sai!

Có những đứa phải làm quần quật 14 đến 16 giờ mỗi ngày, cơm không đủ ăn và còn bị roi đòn hành hạ. Một địa ngục trần gian chẳng bằng.

Lúc ấy, giữa màn sương đêm giá lạnh, bỗng ba hiệu còi rút lên lanh lảnh một ngấn hai dài đứt quãng, làm xao động khắp rừng xanh.

Mười Rõ lắng nghe và giật mình thảng thốt.

Ông nhủ thầm:

- Còi báo động! Việc gì đã xảy ra?

Mười Rõ đặt chân xuống phản, bước tới rút cây thông hồng cầm tay, giở tấm liếp, nhìn ra ngoài.

Súng bắt đầu nổ thưa thớt và lẻ tẻ. Những hòn đạn lửa vi véo về hướng cái thum. Mười Rõ tái mặt.

- Rõ ràng chúng tấn công mình!

Những đóm đuốc sáng trưng, những làn đạn những tiếng chửi rủa văng tục nghe rất gần, tạo thành cảnh hỗn độn bắt nháo chưa từng thấy.

Mười Rõ hời hững lùi vào trong, tắt nhanh cây đèn bão treo trên vách, vai trái hất tấm phân, tay phải cầm cây thông hồng, lùi dần ra ngả hậu.

Ông biết ngã cầu thang chắc chắn bị Đèo Lán và đồng bọn án ngữ, không để ông thoát.

Từ trên tấm liếp, Mươi Rõ lấy đà phóng vọt xuống, lăn tròn như cuộn chiếu, chẳng may vai phải một hòn đá, máu bắt đầu rịn trên đầu.

Đau rần nửa thân trên, ông lồm còm chồi dậy, lắng tai nghe ngóng.

Tiếng súng nổ rất gần, đạn bay vèo vèo. Nhiều bóng đen đã thấy xuất hiện. Chúng xuất hiện và đang chạy lúp xúp về chiếc lều.

Hốt hoảng, Mươi Rõ nằm sụp xuống một bãi cỏ ướt dẫm sinh lầy, rút khăn tay lau vội mấy giọt máu bắt đầu nhỏ giọt từ vết thương.

Mươi Rõ thầm ước tính. Muốn thoát khỏi vòng vây, cơ may duy nhất của ông là phải trườn dần về phía sau. Cạnh một ngọn đồi, nơi có nhiều bụi cây rậm rạp. Bên kia ngọn đồi có nhiều thum dân cư mọc rải rác.

Vì vết thương trên đầu, khái niệm về thời gian và địa thế của Mươi Rõ có phần mơ hồ, nhưng theo quán tính, ông vẫn cố gắng trườn từng thước đất tới phía trước. Khi cảm thấy mình đã đủ khá xa vùng hiểm địa, Mươi Rõ đứng lên và chạy lúp xúp.

Ông đã tới mạn sườn đồi là nơi trú ẩn an toàn. Ông đang tựa lưng vào một hốc đá thẳng đứng, thở lấy hơi, thì một sự cố hết sức bất ngờ lại dẫn đến.

Một thằng vô lại, mình trần trụi, mặt mày hung ác, tay cầm mã tấu, từ trong một bụi rậm bên kia sườn đồi nhảy chồm vào Mươi Rõ.

Sức lực hầu như cạn kiệt, Mươi Rõ vẫn chống trả mãnh liệt và dồn được đối thủ vào thế bất lực.

Thực ra cuộc chạm trán đầy kịch tính này được diễn ra có thể do hoàn toàn bất ngờ. Vì thế, ngay từ lúc đầu, gã kia lộ vẻ hoang mang, ngơ ngác.

Nắm bắt được nhược điểm, Mươi Rõ đã khóa được bàn tay cầm hung khí của đối thủ và hạ nó té nhào xuống bằng một thế nhu đạo hiểm hóc.

Mươi Rõ chân ấn vào ngực, tay cầm cây mã tấu đã tước đoạt được, ghì vào mặt nó và gằn giọng hỏi:

- Mày là thằng nào? Ai sai khiến mày tới đây?

Thằng kia nằm ngửa dưới mặt, rên:

- Dạ, em theo phe... Mã Lấu Sù... em đi thám thính.

Mười Rõ ngạc nhiên hỏi tới:

- Con khi điên đến đây định làm gì?

- Dạ, nó dẫn tụi em tới để lén... cướp tù.

- Tù của ai? Tại sao cướp, cướp được chưa?

- Dạ, tù của Đèo Lán. Nó bắt cóc một đứa con gái. Nghe nói nó định đòi tiền chuộc vì bố mẹ cô gái rất giàu. Mã Lấu Sù phồng tay trên, chờ Đèo Lán dẫn quân đi đâu đó, cho tụi em lén vào và cướp được cô gái.

- Hiện cô gái ở đâu?

- Đã đưa về nhốt trong trại của Mã Lấu Sù.

Chỉ bấy nhiêu thông tin cũng đủ cho Mười Rõ nắm được hầu như toàn bộ vấn đề.

Thì ra cô bạn mà hai cậu học sinh đã phải bỏ bao công sức kiếm tìm, đang nằm trong tay bọn đào đãi vàng bất hợp pháp tại Trà Púi.

Người ta thường nói “Trong cái rủi, có cái may”. Không ngờ trong cơn thập tử nhất sinh, mình khám phá ra âm mưu bắt cóc của bọn đào đãi vàng...

Ông nghiêng răng nghĩ tiếp:

“Đã đến lúc dẹp sạch những cái ung nhọt xã hội”.

Nghĩ đoạn, ông gằn từng giọng nói với tên kia:

- Muốn sống, mày phải dẫn tao tới chỗ nhốt cô gái.

Thằng này lộ vẻ sợ hãi.

- Không được, khó lắm.

- Tại sao khó?

- Mã Lấu Sù cho canh phòng rất nghiêm ngặt. Rủi nó biết ra, sẽ rất nguy hiểm cho em.

Mười Rõ nhìn nó, cười khinh bỉ.

- Được! Tao sẽ giao mày cho cảnh sát. Có thể sẽ ít nguy hiểm hơn.

Thằng kia giẫy như đĩa phải vôi. Nó nói líu lưỡi.

- Được, được. Em xin khai rành mạch các nơi hầm mỏ của “Con khi điên”.

\*\*\*



Đèo Lán hớn hờ đốc xuất đám phu phen “cửu vạn” ô hợp bao vây chiếc thum của Mười Rõ.

Lão gào thét hết cả hơi:

- Bắt sống lấy nó, đốt luôn cái chòi.

Tuy nhiên, thâm tâm lão có không ít ngờ vực. Mười Rõ không phải hạng người dễ dàng chịu khuất phục nằm im để bị bắt hay đầu hàng. Thế sao đến giờ này, hãn vẫn im hơi lặng tiếng? Hãn chết khiếp hay đang có âm mưu gì khác.

Con cáo già chột nghĩ ra giải pháp, mà lão đặc ý cho là tối ưu.

Lão quay qua ra lệnh cho Nông Pan và Tào Chật:

- Chia làm hai tốp. Tốp vây kín mặt trước và phía sau căn lều. Tốp mang hết chất dẫn hỏa và thứ dễ cháy đến nhanh cho ta.

Vừa lúc một tiếng nổ như long trời lở đất phát lên từ phía lán trại, cách chỗ lão đứng trên trăm mét.

Đèo Lán mặt đỏ tía tai. Lão gầm lên ôm tởi:

- Chưa có lệnh tao, thằng nào dám khai hỏa?

Như để trả lời, một loạt tiếng nổ khác vang rền, kéo theo những tiếng la thét như giặc chòm.

Đèo Lán như người bị rút hết máu, bộ mặt trắng bệch như bụng cá chết. Lão nói líu ríu:

- Lính... lính tới hả?

Đúng lúc, một thằng cai phu đào mỏ, quần áo rách tươm như nhúm giẻ, từ khía đào đất đái của lão hốt hải chạy nhào tới.

Đèo Lán chộp ngay lấy nó:

- Cái gì... Cái gì vậy? Lính hả?

Thằng này cái mồm méo xệch như khóc.

- Ghê quá... em chết mất thôi...

Đèo Lán nổi xung gan. Lão tức bực chộp áo tên này định đánh. Hãn tỉnh hồn, nói líu lo:

- Không phải lính, “Con khỉ điên”! Nó kéo quân đến đánh úp trại của mình.

Đèo Lán như vừa được tra luôn điện cực mạnh, lão giật nảy người, đập chân thành thịt xuống đất.

Lão rống the thé:

- Cả chuyện động trời này à? - Máu dồn cả lên, làm bộ mặt úc núc của lão nổi những chấm đỏ, như trẻ con lên sỏi.

Lần này lão rống dữ dội:

- Tụi bây còn được mấy đứa?

Tào Chịt đứng bên, vội lên tiếng.

- Dạ, còn đủ. Có đánh đấm gì đâu.

- Được! Tập hợp cả lại, trở về giải vây cho đám quân cứu viện lán trại cho Đèo Lán.

Đám quân tấn công của Mã Lấu Sù “Con khi điên” cũng đang phân thành hai tốp. Tốp đi lòng sục để bắt người về làm lao động phục vụ đào hầm mỏ. Tốp đi hôi của, gọi thỏm là “thu chiến lợi phẩm”.

Tốp đi lòng sục đang tiến vào một chiếc chòi, cửa mở hai cánh chông chất hòm to hòm nhỏ, thùng bao linh kinh đủ các thứ.

Khi tiến vào, thẳng đi đầu giật mình hốt hoảng.

Hình như có một hình người, lom khom ngồi trên đóng thùng hàng, không động đậy. Nó thận trọng bước vào gian lều tranh tối tranh sáng và bất ngờ phát hiện một cô gái đang ngồi gục đầu bó gối.

Giữa lúc ấy, bên ngoài có nhiều tiếng nổ vang. Kèm theo tiếng la hét của “Con khi điên”.

- Thu vén nhanh, rút lệ. Bọn chúng đang bao vây.

Liền đó có tiếng chửi rủa văng tặc. Hình như hai bên đang đấm đá quyết liệt.

Thây tình huống hoàn toàn bất lợi, bên trong căn lều thẳng quân bên phe “Con khi điên” chộp nhanh chiếc bao tải trong đóng thùng hàng, phủ ập lên đầu cô gái, rồi chạy thoát ra ngoài như ma đuổi.

... Chờ hai phe bát nháo Đèo Lán với “Con khi điên” im tiếng súng và sút hẳn đi, Mươi Rõ đứng lên phủi vội cát bụi bám dính trên quần áo và bước ra khỏi nơi ẩn nấp.

Ông đã trả tự do cho thằng quân thám thính của Mã Lầu Sù “Con khi điên” sau khi được nó khai hết những ngõ ngách vào tận sào huyệt của thằng chủ tướng của nó.

Vừa bước chân vào cửa thum, Mươi Rỗ bùi ngủi đau khổ, pha lẫn căm hờn. Hầu hết cơ ngơi sự nghiệp của ông đã dày công xây dựng, phút chốc tan hoang do bàn tay phá hoại của bọn Đèo Lán.

Đang ngồi thở ngẩn than dài, bỗng ông trông thấy Noọng Mén từ xa đang lúp xúp trèo lên cái thang tre.

Vừa gặp ông, cô bé đã tíu ta tíu tít:

- Hai bạn Hùng Việt đang ở trong nhà của Mẹ. Họ chờ con về báo tin để bố biết, đồng thời xin phép bố cho con đi theo các bạn đến trại của Đèo Lán tìm chị Thùy.

Mươi Rỗ ngồi đăm chiêu suy nghĩ, rồi nói:

- Bọn “Con khi điên” vừa kéo tới đập phá khu ở của Đèo Lán. Có thể giờ này chúng đã kéo về Trà Púi, cũng là nơi giam giữ cô bé. Cũng rất có thể cô bé còn ở trong tay của bọn Đèo Lán. Lão này còn có khu hầm mở cách chỗ của “Con khi điên” không xa. Vậy bố cho phép con hướng dẫn các bạn đi Trà Púi để tìm cô bé. Các con tìm cách thăm dò bên trại của Đèo Lán. Bố sẽ xông vào khu ở của “Con khi điên”. Kết quả như thế nào, khi gặp lại nhau sẽ biết.

Noọng Mén phân vân. Lát sau cô bé nói:

- Bố còn nhớ đứa con dị hình của Mẹ không? Cậu ấy sẽ đi chung với tụi con...

Mươi Rỗ gục gặc đầu:

- Càng hay! Khi lọt vào khu trại của Đèo Lán, các con nên làm thế này sẽ được thuận lợi.

Ông nói nhỏ vào tai con gái và hai cha con đồng cười.

# Chương 5

## Cuộc Gặp Gỡ Bất Ngờ

Mã Lấu Sù - Con khi điên - đứng trước lán trại, ngẫu nhiên ổ bánh mì trong tay.

Nó đang chờ thằng Sìn Chảy dẫn quân đến tăng viện.

Nó thở khò khè và khọt khẹt như khi vì còn tức bực việc cướp người xảy ra đêm qua ở lán trại của Đèo Lán kể như thất bại.

- Hừ, thất bại hoàn toàn, trừ việc mang về một con bé xinh ra phết, nhưng cầm như hến.

Nó lẩm bẩm và đột ngột nảy sinh ra ý nghĩ.

- Mình phải xem qua nó. Mấy thằng lính chết tiệt kháu nhau. Rằng con bé là tiểu thư nhà giàu, bị bọn của Đèo Lán phỏng tay trên bắt cóc, đòi tiền chuộc - Hừ, “quả đã chín thì phải hái” - Nó cười khịt khịt, nhủ thầm. - “Không hái để nó thối mất”.

Ý nghĩ đen tối như cái ngòi nổ bắn nó sang nhanh bên kia đường.

Chỗ tốt cô bé ở bên đường, giữa khoảng đất cây cối um tùm. Một con đường gồ ghề đá sỏi, cỏ lá xác xơ là lối di chuyển quặng xái đào được từ ba chiếc hầm cách khoảng khá xa.

Lúc đó là 3 giờ chiều. Giờ này không có ai. Tất cả phu phen đang quần quật dưới hầm mỏ. Ở bên ngoài không một ai hay biết gì...

“Con khi điên” đã băng sang khoảng đất cây cối um tùm, xem xét, ghi dấu các cửa lều chỉ khép hờ. Nó nhận ra một chiếc lều đóng im ỉm nằm ở cánh đồng bên cạnh.

Nó chộp nước bọt:

- Đúng tổng đây rồi!

Nó tông một cái thật mạnh. Cánh cửa mở tung, trống hốc!

... Hai tiếng đồng hồ, trước lúc đó. Một bóng đen đã vượt qua khoảng đất cây cối um tùm và dừng lại trước một chiếc lều, để tai nghe ngóng.

Không thấy động tĩnh, anh nhẹ nhẹ mở hé cánh cửa.

Không một vết sáng nhỏ nào hắt ra ngoài.

Anh khom người, đẩy cánh cửa và bước vào.

Anh lách người qua các thùng bọng chông chất linh tinh, chợt nom thấy hình người đang ngồi nép vào một góc lều.

Ông tự nhủ thầm:

- Cô bé đây rồi!

Mười Rõ đã thành công, không uổng phí bao công lao vất vả lặn lội vào chốn hiểm nguy này.

Ông tự tưởng thưởng cho mình bằng cái mỉm cười vui sướng.

- Ta luôn luôn đi trước tụi bây một bước.

Người ngồi bên trong là một cô gái. Có lẽ nghe thấy tiếng động, cô ngồi im thin thít.

Người vừa bước vào thì thào.

- Xin đừng sợ. Tôi là bạn...

Cô gái không nói nửa lời. Chắc là nghi ngờ một cạm bẫy.

Anh hiểu ngay, vội nói ra:

- Tôi là Mười Rõ, bạn của hai cậu Hùng và Việt!

Cô gái giật mình lom lom nhìn người lạ. Vẫn im bật.

Mười Rõ nhấn mạnh thêm:

- Cô tên Thùy, bị bọn bắt lương đánh thuốc mê trên tàu hỏa, rồi mang về đây, đúng hôn?

Cô nói ngắt ngứ, như là tiếng thở ra thì thào:

- Trời ơi, có thể sao? Còn hai bạn Hùng, Việt?

- Chuyện ấy sẽ nói sau. Bây giờ hãy đi với tôi. Đừng lưỡng lự chần chừ, nguy hiểm...

Sau một phút im lặng, Thùy nói:

- Nhưng... tay cháu bị trói!

Mười Rõ ngồi xổm xuống ngay. Ông dùng dao cắt dây trói và nói:

- Nào, nhích chân lên.

Thùy gượng gạo đứng lên, hơi loạng choạng. Mười Rõ nắm lấy tay, giữ cô khom khom và kéo qua cánh cửa mở hé.

Ông dìu cô đứng thẳng lên, khóa cửa lại, rồi chạy lúp xúp qua cánh đồng.

Vừa sắp thoát vùng nguy hiểm, bất chợt Thùy ngã khụy xuống, rên rí:

- Cháu... không đi nổi...

Mười Rõ nhẹ nhàng xốc Thùy lên vai như vác đứa con nhỏ.

Ông bắt đầu chạy về hướng cây cối um tùm, là chỗ có con đường dẫn vào khu dân cư.

Ra đến chỗ gặp đường quốc lộ, mà màu nắng đã ngả màu hoàng hôn, ông hạ Thùy xuống khỏi vai, dịu dàng nói:

- Chú cháu ta đã thoát nạn rồi...

Thùy nhìn chú Mười, quệt nước mắt nói sướt mướt:

- Thưa, chú là ai? Tại sao giúp đỡ chúng cháu thế này?

Mười Rõ nở nụ cười đôn hậu và dịu dàng nói:

- Các cháu yên tâm và chỉ biết chú Mười là người bạn tốt, luôn đấu tranh chống cái ác và cố gắng hoàn thiện một xã hội không còn cảnh người bóc lột người. Chú sẽ đưa cháu về với các bạn và qua đó, chú rất hoan nghênh các cháu đã tỏ ra dũng cảm, không hề e sợ trước những thử thách cam go để xứng đáng là những thiếu niên rường cột của tương lai.

\*\*\*

Một thằng thập bé ngồi trên chòi gác đặt ở ngõ ngoặt hướng vào các hầm mỏ của phu pheng. Bỗng nó giật mình trông thấy Mười Rõ và bé Thùy đang lúp xúp chạy. Nó vội vắt cây gậy dài đang cầm trên tay, lật đật tụt xuống nhanh.

Nó ngoác mồm kêu như ma bắt:

- Nó chuồn rồi!

“Con khi điên” đang bầm gan tím ruột, nó từ trong bụi rậm nhảy ra thộp cổ thằng gác.

- Đứa nào chuồn? Tại sao?

- Đưa con gái. Tại sao thì không biết!
- Thế mà gác để làm gì? Ngồi giữa móng chân hử?
- Chờ tụi Đèo Lán đến chơi một trận!

“Con khi điên” sôi máu:

- Tao hỏi đưa con gái. Nó trốn một mình hay có thằng nào đó...
- Một thằng đàn ông! Tôi không nhìn rõ. Nó vác đưa con gái chạy bon bon. Chúng vừa chạy khỏi thì tôi la lên.
- Thế, vũ khí tao phát cho màu đâu? Để... kỷ niệm à?
- Không phải vũ khí, cây gậy gỗ!

“Con khi điên” hăng hực vô số kể.

Nó không thể tin Đèo Lán dám cho người xâm nhập vào địa phận của nó. Đây là hành động bất chấp luật lệ giang hồ, không thể chấp nhận được. Rồi đây trong các phe nhóm khác chuyên đào đãi vàng sẽ coi nó là một thằng dưới tay không đáng kể. Điều này dẫn theo những bất lợi vô cùng to lớn, làm thiệt hại quyền lợi của nó, nếu không muốn nói là sẽ tiêu đời nhà ma.

Trong thế chẳng đặng đừng, “Con khi điên” nhất định sống chết một phen với Đèo Lán.

Thế là nó thực hành ngay ý định. Nó chửi đổng và hét toáng lên:

- Tao sẽ trả thù. Đánh keng tập hợp tất cả thầy lại cho tao! Quyết một còn một mất với thằng Đèo Lán!

Ở “vùng vàng” có thứ luật rừng “lấy thịt đè người”.

Những hành vi dã man, bạo ngược cướp đoạt công sức lẫn nhau. Thậm chí sử dụng hung khí, súng đạn chất nổ để thanh toán lẫn nhau là chuyện bình thường, xảy ra hàng bữa.

“Con khi điên” đã tập hợp xong bọn “đầu gấu” trên dưới hai mươi tên với hung khí, chất dẫn hỏa, chất nổ đủ loại quyết một phen sống chết với Đèo Lán.

\*\*\*

Trong khi đó, tại vùng “đào đãi vàng” của Đèo Lán, không khí chiến tranh cũng bốc cao ngùn ngụt.

Đèo Lán lồng lộn như con thú điên.

- Hết thảy tụi bây ở đâu. Chết hết cả đám hay đi ngao du với... đực. Thằng “Con khi điên” phải trả món nợ này. Dám nửa đêm đốt phá “doanh trại” lại còn bắt theo đứa con gái....

- Nhục... một mỗi nhục phải rửa.

Câu nói như châm dầu vào lửa của Nồng Pan.

Đèo Lán trợn dục:

- Từ đầu đêm nay, tụi bây phải canh chừng cẩn thận. Không một thằng nào được lơ đãng, phải tra gạn bắt giữ bất cứ đứa lạ mặt nào lén phéng gần “doanh trại”. Tao tuyên bố tình trạng chiến tranh.

Đêm đó, hai “phó tướng” Nồng Pan, Tào Chịt tuần tra “hệ thống bố phòng”.

Từ phía lán trại của những người làm tạp dịch có tiếng người dần dần thêm huyên náo. Nồng Pan nhòai người khỏi tấm liếp, ngoác mồm hỏi hai thằng đang đi tới, mặt còn tái mét:

- Cái gì thế?

Một thằng trả lời:

- Một con mụ...

Thằng kia đính chính:

- Không! Một bóng... ma. Ma đàn bà!

Nồng Pan chộp cổ nó:

- Hừ! Một con... ma đàn bà. Bắt được không?

- Tóm được nó, mệ quá không chạy nói nữa. Nên...

- Nên gì?

- Nó chạy thoát với... con khi trên ngọn cây cao...

Nồng Pan chỉ còn nước kêu trời. Câu chuyện đầu Ngô mình Sở của hai thằng vô tích sự làm nó như rơi từ cung trăng.

Thời may, một thằng hung dữ pha trộn nét kinh hãi tay cầm gậy gộc chạy xốc tới.

Nồng Pan chộp nó lại, chỉ hai thằng kia hỏi:

- Chuyện gì xảy ra với... hai con khi phải gió này.

- Có con đàn bà tóc bỏ xõa miệng, răng nanh. Dẫn theo một thằng... không! Một con khi đột xuất hiện.



Nông Pan sờn tóc gáy. Nó nói líu lưỡi:

- Ở đâu... Cái gì?

- Nó khi ẩn, khi hiện trong khu vực mình!

Đèo Lán tóc tai dựng ngược. Lão xoay như con vục giữa đám tay chân bộ hạ. Lão không tin vào tai mình.

- Bảo thế nào? Hai con... ma mảnh khảnh nhỏ người, trèo tường khoét vách, lục lạo lung tung. Hừm, chúng kiếm ai, hay thằng nào thuôn cái má cha của nó?

- Con chịu. Thà về quê cuốc đất, chứ ở đây đào được vàng, cũng chả ham. - Thằng vừa thấy hai con ma, nó nói mếu máo.

Đèo Lán quát tháo:

- Không có lẽ chịu bỏ cuộc, mặc cho hai con ma hoành hành, để hết cách cứu vãn? Phải lùng sục cho ra...

- Em đề nghị mổ gà, cúng giấy vàng tiền bạc.

Một cái tác của Đèo Lán theo liền sau câu nói của thằng chết rét.

Thế là đèn đóm lại thắp sáng lên. Bọn người kia lại miễn cưỡng tiếp tục cuộc lùng sục.

Đám người vừa khuất dạng, bỗng “chủ tướng” rung lên cầm cặp, đôi mắt trắng dã của lão như đứng trông. Phía trước lão là một hình lù lù màu xám, tương tự hình người đang trèo lên một mô đất. Nhưng những lùm cây dày đặc đã giúp nó thoát đi như tàng hình.

Sâu trong phía kia, Nông Pan đang cầm đầu cánh quân bốn thằng. Bỗng nó khoát tay chỉ chỗ cái cánh cửa gỗ cũ. Bóng người đàn bà xõa tóc đang trèo qua bờ rào, vượt ra đường lớn.

Nó ú ớ:

- Đó... Đó, nó đó!

Nhưng không còn kịp nữa. Bộ mặt gớm ghiếc với chiếc mũ rơm trùm kín đầu đã vụt biến nhanh như cơn lốc.

Toàn bộ quân và tướng của Đèo Lán cả thấy hai mươi thằng không hện mà nên đều thở phào nhẹ nhõm.

Chúng ta đã qua cơn kinh hoàng đầy mệt mỏi với hai bóng ma mưu lược.

Ngay lúc đó, tiếng nổ của một quả tạc đạn nội hóa vang lên làm tung tóe cát đất bụi bặm trong lán trại.

Sau phát pháo thị sai là trận võ mồm ồm tởi từ phía ngoài:

- Đèo Lán, biết khôn trả con bé lại cho tao.
- Trả luôn đồng xái vị chi 15 chỉ vàng.
- Con mẹ nó, thẳng mặt sẹo Nông Pan dám cà khịa vợ tao.

Đèo Lán biến sắc, cả bộ “tham mưu” Nông Pan, Tàu Chịt mặt cắt không còn chút máu. Việc choảng nhau với đám Mã Lấu Sù - Con khi điên là chuyện nhỏ. Có cái suốt đêm mệt nhoài với hai bóng ma làm chúng mất nhuệ khí.

“Chủ tướng” Đèo Lán lấy lại được ngay bản chất. Lão phùng mang trợn dục, chửi bới thậm tệ:

- Mẹ! Tao chưa hỏi tội, bọn bây lại mang xác đến. Vậy thằng chó nào thuồn mất con ruồi, tao đã dày công theo dõi và đem về đây?

“Con khi điên” không hổ mặt với loài nhậm lạ.

Phắc cái nó xốc nách hai thằng tin cậy đã đứng trước mặt đấu thủ.

Nó nhăn răng cười nham hiểm:

- Tao hỏi lại. Lúc trưa nay thằng chó nào cho người lén công đưa con gái đi? - Nó nói toạc móng heo - Con nhỏ là hàng quý hiếm, hơn cả mấy cái hầm lèo tèo đào vàng của tao với mày. Mày không phỏng tay trên tao được.

Đèo Lán giận ít ngạc nhiên nhiều. Cái óc đặc sệt chất tiền của lão cợ nguậy.

Lão hình dung đưa con gái bị trói chặt tay, ngời khóc sướt mướt viết thư cho cha xin mang tiền đến chuộc mạng. Lão liên tưởng đến cái lúc mình là nhân vật đường bộ và đầy uy quyền như thường diễn ra trong phim trình thám, bộ vệ ôm chiếc cặp đựng tiền thoát lên phi cơ.

Nhưng trước mắt phải giải quyết cái của nợ này, đừng để bươu đầu sướt trán với nó, sẽ mất tong ngay cái kho tàng biết đi trong vòng tay.

Tạm thời lão phép dập tắt cái ngời nổ đang âm ỉ:

- Chặc, chặc. Nhân sự nóng giận của ông bạn, tôi mới biết mình còn kẻ thù thứ ba. Thằng chó chết nào đó cướp con bé đi, há chẳng phải cướp

công lao của chúng mình sao? Việc cần làm ngay là đi tìm con bé và vạch mặt thằng thừa nước đục thả câu.

“Con khi điên” ăn phải bả của con cáo già. Nó khịt mũi, gãi tai hỏi lại:

- Ý mày... huynh muốn nói, sau khi tính sổ thằng mắc dịch, mình sẽ chia hai gia tài của con bé?

Đèo Lán chập hai bàn tay vào nhau, đánh bốp:

- Ôi, ông bạn trí sáng quá. Vậy tại sao ta không dẹp quách cái chuyện gậy gộc này đi?

“Con khi điên” nghe đối thủ khen, nó khoái chí cười khăng khặc.

Rồi quay lưng lại hô to:

- Hòa bình... nghỉ chiến tranh.

Bọn “chúng tướng” nghe khoái nhĩ, giơ gậy gộc tung hô, rồi kéo rốc nhau về.

Trên một cành cây gần đấy, Noọng Mén khều nhẹ người rùng nhảy phốc xuống và chạy nhanh về.

Chạy đến một nơi tương đối an toàn, hai đứa đi chậm lại.

Vừa đi, cô bé vừa cười nói huyên thiên với người bạn rùng đã cùng tiếp tay với bé, làm bọn hung ác một phen bay hồn lạc vía.

Mười Rõ đã thấy trước, nên đã căn dặn con khi len lỏi vào khu vực phải giả trang để bọn Đèo Lán không nhận ra. Hơn nữa với hình tướng khác thường của Người Rùng, chắc chắn bọn chúng sẽ kinh hoàng, không phát hiện ra âm mưu của cả hai.

Thực ra chỉ cần một vài xảo thuật hóa trang, Noọng Mén đã biến thành quỷ dạ xoa, với bộ mặt khô héo nhăn nhúm, bồm xồm, đang cứng như rễ tre. Đã thế còn thêm bộ răng heo rừng nhọn hoắt nữa chứ.

Thế nhưng, công trình hóa trang công phu này là hoài công vì không đạt được mục đích mong muốn: không tìm ra nơi giam giữ cô bé Thùy. Vì vậy, Noọng Mén và Người Rùng cũng hả hê với trò nhát ma bọn Đèo Lán.

Tại ngôi nhà tạm thuê tương đối có tiện nghi, hai bạn Hùng, Việt chúng ta đang nôn nóng Noọng Mén mang tin vui về.

Việt bản khoản thắc mắc:

- Chẳng rõ Noọng Mén có mảnh khoe gì hay ho, mà khi ra đi trông cô ta có vẻ tự tin lắm.

Hùng cũng phân vân:

- Tổ cũng đang tự hỏi về điều này.

Bỗng Việt giật nảy người nhảy dựng lên. Cậu níu chặt tay bạn, miệng ú ớ không ra lời:

- Quý, quý dạ xoa...

Hùng cũng giật mình, quay lưng lại và nhìn ra.

Nhưng sau đó, cậu bình tĩnh cười xòa, khi thấy theo sau con quý, còn có Người Rừng.

Hùng cười, hất hàm nói:

- Ma quý này ở địa ngục nào, phải khai họ tên ra.

Noọng Mén cười ngật nghễ. Cô trở tay vào Việt, vừa nói vừa cười:

- Em không ngờ anh Việt là chàng trai dạn dĩ nhất đời.

Nói xong cô bé chạy nhanh vào trong bôi xóa hết các thứ hóa trang tô vẽ trên mặt, rồi chạy trở ra.

Cô bắt ghế ngồi gần hai bạn và bằng một giọng cố tạo sự hồi hộp, cô lược thuật các vụ gậy huyên não tại khu lán trại của Đèo Lán.

Hùng nghiêm giọng nói:

- Kết cục vẫn không tìm thấy bé Thùy!

Việt vẫn còn tức bực vì bị lòi cái khác. Cậu tìm cách trêu lại Noọng Mén:

- Không ngờ một mỹ nhân lại biến thành ác quý...

Noọng Mén đỏ mặt nhưng không hiểu. Cô ấp úng hỏi lại:

- Ai mỹ nhân?

- Noọng Mén là người đẹp, đúng phóc bà lang trọc.

Bỗng Việt kêu “oái” một tiếng, chạy vòng vòng trong phòng. Phía sau Noọng Mén đuổi theo, nũng nịu:

- Không chơi với bạn đâu.

Hai bạn nô đùa hồn nhiên, không quan tâm đến Hùng.

Ánh mắt cậu đang chìm sâu dòng suy tưởng.

Cậu nhớ đến Thùy, lo âu tự hỏi: Bạn ấy thế nào, giờ này ra sao? Tôi nghiệp quá, Thùy... dễ thương vô cùng...

Lần này, Noọng Mén bắt gặp niềm suy tư ấy.

Cô nắm tay Việt, hỏi khẽ:

- Hùng làm sao ấy?

Việt biết tỏng cười xòa:

- Cậu ấy nhớ... người đẹp.

Nhưng liền đó, cảm thông nỗi niềm của bạn, Việt cầm tay Noọng Mén kéo đến ngồi bên Hùng.

- Đừng buồn nữa, chúng ta sẽ tìm thấy Thùy.

- Nhưng...

Noọng Mén nói xen vào. Giọng cô cương quyết:

- Mình với Người Rừng sẽ đến nơi khác, nhất định tìm thấy chị Thùy...

- Không, không mất công đi nơi khác. Chúng tôi đã ở đây!

Thật bất ngờ ngoài tưởng tượng. Thùy bằng xương bằng thịt đứng trước các bạn. Sau khi nói xong, cô bé đưa đôi mắt đầy trù mến nhìn tất cả mọi người.

Dáng đoan trang thùy mị như mới ngày nào, tuy vẻ bơ phờ mệt mỏi còn phảng phất nơi cô gái.

Ngạc nhiên ngỡ ngàng hòa lẫn niềm vui sướng, các bạn hầu như không trông thấy sự hiện diện của một người.

- Chú Mười! - Thùy bảo khẽ.

Không gì làm xóa mờ hình ảnh người công nhân chân chính, cương quyết mà đôn hậu này.

Các bạn chạy tới ôm chầm lấy ông, rối rít như gặp người cha đi xa mới về.

Việt cười toe toét:

- Hú vía! May mắn như một phép màu.

- Cháu luôn biết ơn chú. - Thùy nói.

- Chúng cháu cũng thế. Chú đã giúp đỡ chúng cháu trên bước đường lưu lạc. - Hùng nói.

- Bù vào, mình được làm quen với những người bạn tốt - Noọng Mến vân vê tà áo, nói tiếp giọng buồn buồn - Rồi ra biết còn gặp nhau nữa không. Mỗi người một ngã.

Thùy cầm tay bạn, nói giọng cương quyết.

- Tại sao phải xa nhau chứ. Nè, mình sẽ về thuật chuyện cho bố nghe. Rằng trong lúc mình bị bắt cóc ngỡ chết đi rồi, may mắn được gặp các bạn chí tình, nhất là bạn đây - Cô nắm chặt tay Hùng ra chiều thân thiết nói tiếp - Đã bao che đùm bọc. Bố mình rất giàu, giàu lắm. Lại có lòng vị tha bác ái, nhất định bố sẽ hết lòng xây dựng chúng ta thành những thanh niên rường cột của xã hội.

Thùy say mê vui sướng nói, chợt cô ngưng bật. Cô đang đưa đôi mắt ngạc nhiên, nhìn... Người Rừng. Rồi nhìn sang các bạn.

Hùng hiểu ý, bằng giọng nói rành rọt, khúc chiết, cậu tường thuật không sót chi tiết nào về chuyện bi hùng của vợ chồng nhà khoa học cùng đứa con dị hình đang lưu lạc của họ.

Cậu kết luận:

- Bởi thế bọn tớ quyết định thuyết phục bà mẹ đáng thương kia đưa Người Rừng về thành phố.

Thùy ra chiều suy nghĩ. Lát sau, cô nói như một sự khẳng định:

- Bạn... Người Rừng sẽ trở lại cuộc sống như người bình thường. Bố đang là nhà tài trợ lớn cho các công trình nghiên cứu khoa học phục vụ vì lợi ích loài người. Đây là công việc của các vị ấy.. Chúng ta chuẩn bị chào đón sự thành công!

Chú Mươi dặng hăng. Chú đang tận hưởng niềm vui và ước mơ của tuổi trẻ. Chú cũng đã có những năm tháng hăng say hồn nhiên với những hoài bão đầy ắp tình người.

Tuy đã ngoài năm mươi, nhưng sức sống của chú vẫn tràn đầy nhiệt huyết.

Chú vui sướng đưa mắt nhìn đám trẻ ngồi quanh. Âu yếm vuốt tóc từng người, chú trầm giọng nói ấm áp:

- Chú rất tin tưởng về tuổi trẻ các cháu. Các cháu đã thể hiện được bản chất quý báu của ông cha dân tộc: yêu thương mọi người như chính bản

thân mình, thù ghét áp bức bất công và đấu tranh cho an vui hạnh phúc.

Nhóm trẻ đang chăm chú lắng nghe, bỗng chú đổi giọng cứng đanh:

- Các cháu có thể yên tâm ở đây, là nơi an toàn tuyệt đối của các bạn chú. Xong việc, chú sẽ đưa các cháu trở về thành phố.

Nhóm trẻ nhao nhao, mỗi người một tiếng:

- Chú Mური đi đâu, có lâu không?

- Cho cháu theo với.

- Bố ơi, con muốn theo anh Việt để biết thành phố.

Họ nhóng theo cái bóng dềnh dàng của chú đang đi nhanh về hướng các khu hầm mỏ.

# Chương 6

## Giờ Đèn Tội

Sau khi kéo quân đi “hội kiến” và giải hòa với Đèo Lán trở về, “Con khi điên” phát hiện mình chính là thằng ngu.

Nó vô cùng cay cú đã bị đối xử xỏ mũi một cách ngon ơ và bây giờ như người đang ngồi trên đồng lửa.

Nó lảng xãng lú xú như đàn bà sắp trở đẻ.

- Thằng già hói chơi ta cú này đau điếng, lão giấu con bé, bảo rằng tìm không thấy, rồi đề nghị mình chia hai cái gì.

Nó quay qua một thằng cao lớn, bộ mặt độc ác ra lệnh:

- Kiểm một thằng viết chữ đẹp gửi bức tối hậu thư của tao sang bên kia. Thư rằng:

“Tao hủy hợp đồng chia hai phần tiền trong vụ cô gái. Đúng 8 giờ mai, chiến tranh như thường lệ. Thân ái”.

Ký chữ tắt tên của tao.

“Viết thêm: Ai giữ hồn nấy

Trời cho ai nấy hưởng”.

Thằng kia chưa tháo chân, “Con khi điên” gọi giật lại:

- Nói với Xìn Chảy bảo nó chuẩn bị đồ chơi. Không xài đồ dỏm. Sau đó, tập hợp tất cả tại hầm “bãi 6” nghe lệnh tao.

Còn lại một mình, “Con khi điên” gỡ số ra, xếp lại, đứng lên, bước ra ngoài.

Bữa nay nó có quá nhiều việc. Nó nhìn trời chửi thâm độc:

- Con thị mẹ vợ già ở nhà, nó nướng gọn ba chỉ ngon ơ, vị chi mấy mươi xái vàng. Nó ghiền bài hay mê thằng đít đỏ. Hừm, tao sẽ gửi tụi bây



luôn cả lão hói xuống Diêm vương lão gia. Mà còn chuyện động trời này nữa chứ. Bọn nhóc xưa nay ngoan ngoãn lao động, nay có thằng giật dây, bỗng sinh chứng đòi này nọ. Chúng đòi sự công bằng, đối xử nhân đạo. Hừ, tao đi làm nhân đạo với bây ngay bây giờ.

Nó quyết định là nó đi liền.

“Con khi điên” đi chéo sang bên trái, lên tới một cái gò lờm chồm cây mọc. Nó rẽ đường tắt để lên đến “bãi hầm 6”.

“Bãi hầm 6” là cái tên do nhóm đào đãi vàng đặt riêng để xác định độc quyền khai thác vàng bất hợp pháp. Ở đây là của “Con khi điên”.

Số này là dân nhập cư lậu pha trộn những phần tử xấu, lưu manh, cặn bã xã hội. Chúng hoạt động bất chấp pháp luật, ngang nhiên đào hầm hố, xây cất lán trại để đãi vàng ở phía tây tỉnh Quảng Nam, những vùng sâu vùng xa dọc dãy Trường Sơn giáp Lào.

Vừa chớm đặt chân xuống cái gò, cách trăm mét là tới nơi những đứa trẻ bơ vơ cơ nhỡ bị nó bắt ép làm khổ sai lao động, “Con khi điên” bỗng nghe nhiều tiếng nổ dữ dội, xen lẫn tiếng súng ngắn lách tách rời rạc.

Rồi hoàn toàn im bật. “Con khi điên” ngửa cổ, cười khăng khặc:

- A, gớm thật. Phe tả thị uy, oách ghê!

Nó cất bước, chột khựng lại. Từ chỗ vách nứt lở, hai chiếc đầu nhô lên, rồi trèo vào trong rất gọn gàng.

Nó lật đặt quay lại cái gò, ngồi xõm trên đó, căng mắt theo dõi.

Họ đến kìa! Nó lặng lẽ quan sát. Người đàn ông hơi gầy và cao, mũ xám. Người kia vẻ bề bệ vai ngang bè bè, tay cầm tấm bản vẽ.

Họ đứng cách nó độ năm mươi bước là cùng. Họ đang thì thào. Nó nhóng tai, không nghe gì hết.

- Mẹ, hai thằng đang ăn trộm, thì thào thì thụp nhỏ to. Quái gì đây?

Nhìn tấm bản vẽ trên tay người kia, nó sôi máu.

- A hừm, bọn “xăm địa”. Định chiếm chỗ của bố! Để đó, tao sẽ tính sổ sau.

Nó còn việc gấp gáp hơn: trị bọn trây lười, biếng nhác lao động.

Thấy nó những đứa trẻ gầy nhom hốc hác tùm tùm lại. Nhóm “đội đá” hợp với nhóm “ngồi đầu bò” đứa đứng đứa ngồi, không chịu làm việc.

Một thiếu niên ốm nhom cao khệ, trông già hơn số tuổi đang đứng trên mô đất, hai mắt lom lom nhìn tới trước.

Bống em huơ thanh sắt dài cả thước trong tay, mồm thét to như đuổi tà:

- “Con khi điên” tới!

Liền đó, đám trẻ đang túm tụm trên hai mươi em, tay cầm thanh sắt, gậy gộc tản dạ thành hàng ngang, mắt nhìn “Con khi điên” trừng trừng.

Một hiện tượng không thể có nơi các lán trại trong hầm mỏ và Mã Lâu Sù có năm mơ cũng không thấy được.

Phản ứng đầu tiên của thằng bóc lột dã man, sức lao động trẻ em là phùng phùng lửa giận để rồi sau đó bị dập tắt ngay bằng sự sợ hãi kinh hoàng.

Miệng nó co rúm, lưỡi cứng lại. Lát sau nó định thần, lăm le cây soi trong tay, nhưng lời nói câu cú chẳng ra làm sao cả.

- Lơ... a... loạn... ha... há!

Cậu thiếu niên đứng trên mô đất có thể là em đại diện của những em cơ nhỡ bất hạnh, bước xuống và tiến trước mặt “Con khi điên”.

Em can đảm nói lớn, cố ý để các bạn cùng nghe:

- Từ bây giờ, chúng tôi muốn được tự do, trở về với gia đình. Chúng tôi không muốn bị bóc lột, chết rũ với cảnh cơm đậu sắn, nước muối với cá mọt và ốm đau không thuốc trị hoặc được đi bệnh xá...

“Con khi điên” há hốc mồm. Nó nhủ thầm:

Chỉ có phương pháp cổ điển mà hữu hiệu nhất đối với đám cứng đầu cứng cổ là đòn vọt.

Nó giương cặp mắt trắng dã và thâm độc, quát tháo răn đe:

- Được! Tụi bây muốn ăn thứ khác và được tự do thì có ngay đây!

Nói xong nó giơ roi quất tán loạn. Nhưng không hiệu quả.

Dường như đã đoán trước và chuẩn bị kỹ lưỡng, các em phân tán ra xa và đứng phía ngoài, tay lăm lăm những hòn đá.

“Con khi điên” còn đủ trí khôn để thấy tình thế. Nó làu bàu chửi rủa:

- Mẹ kiếp, quân của ta ở đâu. Tại sao không thấy thằng nào chạy đến, đàn áp như mọi ngày?

Bản chất hung ác của nó nổi lên, “Con khỉ điên” nhảy chồm tới vung roi định búa vào đầu một em bé đứng bên cạnh.

Bỗng nó nghe đau nhói nơi cổ tay và cây roi không chịu sự điều khiển, rơi tò xuống đất.

Cái nắm đấm như hai gọng kềm của ai đó từ phía sau làm nó tê cứng người và ngã nhoài về phía trước.

Trong cơn hốt hoảng “Con khỉ điên” vẫn còn nghe được một giọng nói lạnh như thép nguội:

- Đừng đàn áp trẻ con...

Nó quay đầu lại. Hai thằng cha “xăm địa” khó thương lúc này đang đứng sờ sờ trước mặt.

Cầm hận làm tê liệt thần kinh. Nó nói lắp bắp:

- Cái này... cái này... Mà tụi bây là đứa nào?

- Những người... bạn dân!

- Xéo chỗ khác chơi.

Nó nhìn chăm chăm vào cái vật còm cộm trong túi quần người vừa nói. Ngỡ ngác hỏi:

- Cái gì vậy?

- Cái rắc rối của cuộc đời đối với những thằng như mày.

- Tao không tin!

Người kia vỗ vỗ vào túi quần. Cười khinh bỉ:

- Nếu mày cựa động, cái họng lửa này sẽ khạt những hạt nhân bé tí xíu, có khả năng làm chết mày như chơi. Nghe chưa?

“Con khỉ điên” nát thần hồn lẫn thần trí.

Nó run lập cập đứng nghe thằng cha khó thương nói:

- Mày không phải “Con khỉ điên”, chính là Nguyễn Thành Nghĩa, sinh năm 1969, một thằng trọng tội đào thoát...

“Con khỉ điên” hốt hoảng rụng rời trước đôi mắt pháp luật.

Anh mũ xám nói tiếp:

- Ngay phát súng đầu tiên, tất cả bọn đàn em của mày đã bị gói gọn. Chúng đang ngồi chờ mày để cùng lên xe cây.

Trong khi anh mũ xám tra chiếc còng mạ kền sáng loáng vào hai cổ tay thẳng tội phạm, người có vẻ đường bệ xoay qua đám trẻ đang vui sướng reo hò.

Ông vui vẻ nói:

- Chúc mừng các em được tự do, trở về đoàn tụ cùng gia đình. Ngày mai đúng 8 giờ nhớ đến xã, gặp lại các anh nhé.

\*\*\*

Khoảng 9 đến 10 giờ đêm, chiếc xe cây màu xanh rêu chở người đầy óc nhóc, xích đu không xa khu hầm mỏ của Đèo Lán. Nhiều người trang phục đồng màu lá mạ gọn gàng từ trên xe lần lượt nhảy xuống. Họ phân tán mỏng và bố trí rải rác chung quanh căn nhà mái đỏ ở thôn A Chia. Tuyệt nhiên không một tiếng động.

Trong bầu không khí im ắng có gió thu se lạnh, hai người đàn ông, một có vẻ đường bệ và một có đôi vai ngang bè bè, tay cầm đèn bấm, chốc chốc quét những chòm sáng mờ mờ trên lối đi dẫn vào ngôi nhà.

- Có mang theo đầy đủ danh sách chứ?

- Vâng, thưa có. Loại đầu sỏ chủ mưu và loại tép riêu. - Người đàn ông vai ngang bè bè đáp.

Anh nghe người kia lẩm bẫm:

- Xâm phạm trái phép tài nguyên quốc gia, tụ tập băng đảng oa trử vũ khí bắt hợp pháp, bắt cóc mưu toan tổng tiền... ô la la!

Rồi anh nghe tiếp:

- Thôi ta vào đi!

Trong một gian phòng, cánh cửa hé mở và ánh đèn lờ mờ, Đèo Lán ngồi sau chiếc bàn đang kiểm toán số vàng đã được phân loại từ các bãi chuyển về.

Bỗng từ phía ngoài, tên cao không Nông Pan mặt mày tái mét, quần áo rách tươm quynh quáng xô cửa bước vào.

Đèo Lán sững sốt, mắt nảy lửa. Lão giận dữ quát tháo:

- Anh định phá nhà này đấy à?

Nông Pan nói hớn hển:

- Đổ bể hết cả. Chỉ còn nước... chuồn thôi.

Lão không ngược lên, cảm cúi đếm mấy cục sỏi vàng.

- Cái gì đổ bể. Đổ bể cái gì, “Con khi diên” ta đang chờ đợi nó đây.

Bồng lão đứng bật lên, mồm há hốc. Thằng Nồng Pan định co giò tháo thân thì bị một cái đập mạnh, ngã lăn quay.

Hai vị khách không mời mà đến, tự động kéo ghế ngồi đầu mặt Đèo Lán, lúc này cú rũ như con gà chết.

Người nọ nói với người kia:

- Lập đứng thủ tục pháp lý, còn chuyển cả bọn về. Trời sắp sáng rồi.

Khi Đèo Lán và Nồng Pan được dẫn ra con lộ cái, chúng không phàn nàn vì thấy toàn bộ “quân lính” của chúng ngồi đầy đủ trên chiếc xe cây không sót một móng.

Bồng hai thằng trở mắt nhìn một hiện tượng lạ. Người cao lớn có vẻ đường bệ bước tới nắm vai một thằng cha, thân mật nói:

- Mười Rõ, anh nhớ trình lên rằng bọn ung nhọt đã được tẩy rửa sạch sẽ và nay mai “tiểu thư” sẽ được đưa về thành phố.

Mười Rõ - Vâng, chính chú Mười của các bạn trẻ chúng ta - đứng nhìn mấy chiếc xe cây đưa bọn tội phạm vào nhà lao chờ đợi chia nhau gỡ lịch.

Rạng sáng ngày hôm sau, người ta chứng kiến cảnh chia tay đầy xúc động.

Thùy, Hùng, Việt cứ bịn rịn mãi chưa chịu lên xe.

Các bạn xúm xít bên hai bạn ở miền sơn cước Noọng Mén với Người Rừng.

Thùy nắm chặt hai bàn tay cô em gái, giọng buồn buồn nói:

- Chị không muốn xa Mén đâu, nhưng phải về ngay để tường thuật bố nghe vụ bắt cóc hi hữu này.

Hùng cũng nói với cô em gái nhỏ vùng cao:

- Đừng khóc, các anh chị xin hứa nhất định sẽ gặp lại em. Nhất định mà.

Việt cầm tay Người Rừng:

- Em sẽ được đưa về thành phố và một ngày gần đây em sẽ được hội nhập vào một xã hội đầy lòng nhân ái.

Vẫn không quên bỏ tính khôi hài cố hữu, cậu quay sang nói với Thùy:

- Mời “tiểu thư” lên xe cho ạ!

Không ngờ câu nói đùa của Việt làm mọi người càng vui và quên ngay nỗi buồn vừa mới nhóm.

HẾT

# Table of Contents

Chương 1

Một Vụ Bắt Cóc

Chương 2

Đòn Chí Tử

Chương 3

Tai Biến Dập Dồn

Chương 4

Người Rừng

Chương 5

Cuộc Gặp Gỡ Bất Ngờ

Chương 6

Giờ Đền Tội